

KARIN SLAUGHTER

MOZAIKA
LŽÍ

A movie poster for the film 'Mosaic of Lies' by Karin Slaughter. The background is a dark, textured wall. In the foreground, a woman's face is shown in profile, looking to the right. Her face is partially obscured by a large, cracked glass pane that has shattered, with many sharp, radiating cracks. The title 'KARIN SLAUGHTER' is written in large, bold, red, distressed capital letters at the top. Below it, the title 'MOZAIKA LŽÍ' is written in white, serif capital letters, with 'LŽÍ' on a second line.

Mozaika lží

Objednat můžete na
www.e-reading.cz
www.palmknihy.cz

Karin Slaughter

Mozaika lží – e-kniha

Copyright © HarperCollins Polska sp. z o.o., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

MOZAIKA LŽÍ

Karin Slaughter

MOZAIKA LŽÍ

PŘEKLAD

KRISTÝNA KUČEROVÁ

Český název: Mozaika lží
Název anglického originálu: Pieces of Her
Autorka: Karin Slaughter
Překlad: Kristýna Kučerová
První vydání: HarperCollinsPublishers, 2018
Grafika obálky: Madgrafik
Odpovědný redaktor: Ivana Čejková
Jazyková korektura: Dana Chodilová

© 2018 by Karin Slaughter
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa
2018

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla nebo jeho částí v jakékoliv podobě.

Tato kniha je vydána na základě licence HarperCollins Publishers, LLC, New York, USA.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

HarperCollins je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC, New York, USA. Název ani známku nelze použít bez souhlasu vlastníka.

Cover design: © CaderónStudio
Cover Illustration source: Shutterstock

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02-516 Warszawa, ul. Starościńska 1B lokal 24-25

ISBN: 978-83-276-3355-2 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-3356-9 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-3357-6 (PDF)

Všem čtenářům knížek HarperCollins

*Jsem Nikdo! A kdo jste vy?
Jste též Nikdo – jak já?
Pak je nás tedy pár!
Však pst! – sic vyštvou oba dva!
Jak hrozné – býti osobnost!
Jak sprosté, zas a zas
volat své jméno s hlasy žab
Na zbožňující hráz!*

Emily Dickinsonová

PROLOG

Po všechny ty roky ho zároveň milovala i nenáviděla oním dětským způsobem, jímž nenávidíme to, co nemůžeme ovládat. Byl tvrdohlavý a pitomý a krásný, což ho předurčovalo ke strašné spoustě chyb, jichž se neustále dopouštěl, pořád dokola, protože nač zkoušet nové, když ty staré tak skvěle fungovaly v jeho prospěch?

Byl také okouzlující. A to byl ten problém. Okouzлил ji. Rozzuřil ji. A pak ji zase okouzлил, takže nevěděla, kdo z nich dvou je had a kdo krotitel.

Plul na lodi ze svého kouzla a vzteku, ubližoval lidem a nacházel nové věci, které ho zajímaly víc, takže ty staré nechával polámané za sebou.

A pak najednou to kouzlo přestalo působit. Tramvaj, která vykolejila. Vlak bez strojvůdce. Chyby se nedaly odpustit, podruhé už nešly přehlédnout a potřetí měly strašlivé následky – smrt člověka, rozsudek smrti pro jiného a nakonec téměř přišel o život další člověk. Ona sama.

Jak může stále milovat člověka, který se ji pokusil zničit?

Když byla s ním – a během toho dlouhého období, kdy upadal v nemilost, s ním rozhodně byla –, běsnili a bouřili se proti systému. Pečovatelské domy. Úrazová pohotovost. Blázinec. Špína. Personál, co zanedbává pacienty. Zřízení, kteří pevně utahují svěrací kazajky. Ošetřovatelky, které se prostě dívají na druhou stranu. Lékaři, co šmelí s prášky.

Moč na podlaze. Výkaly na stěnách. Chovanci, spoluvězni, kteří provokují, chtějí, bijí, koušou.

Záblesk vzteku, nikoli nespravedlnost, ho vzrušoval ze všeho nejvíc. Neobvyklost nové spravedlivé věci. Možnost ničit. Nebezpečná hra. Hrozba násilí. Příslib slávy. Jejich jména v titulcích. Jejich spravedlivé skutky ve slovech žáků ve školách, kteří dostávají lekci o změně.

Penny, niklák, deseták, čtvrták, dolarovka...

Jednu věc ale tajila, jediný hřích, k němuž se nikdy nepřizná – to ona zažehla první jiskru.

Vždycky věřila – hluboce a s přesvědčením –, že jediným způsobem, jak změnit svět, je ho zničit.

20. SRPNA 2018

„Andrea,“ oslovila ji matka. A pak, aby vyhověla prosbě vyslovené snad už tisíckrát, řekla: „Andy.“

„Mami...“

„Nech mě domluvit, zlato.“ Laura se odmlčela. „Prosím.“

Andy přikývla a připravila se na dlouho očekávanou přednášku. Dnes je jí oficiálně jednatřicet let. Její život stagnuje. Musí se začít rozhodovat sama, a ne jen plynout s proudem.

„Je to moje chyba,“ řekla Laura.

Andy cítila, jak se jí okoralé rty údivem rozevírají. „Co je tvoje chyba?“

„Že jsi tady. V pasti.“

Andy rozpřáhla ruce a ukázala na restauraci. „V Rise-n-Dine?“

Matka přejela očima z temene Andyiny hlavy k rukám, které nervózně dopadly zpátky na stůl. Špinavé hnědé vlasy svázané v neupraveném culíku. Tmavé kruhy pod unavenými očima. Nehty okousané do krve. Kosti zápěstí jako ostré výběžky. Pleť, normálně bledá, nyní sinalá jako voda, v níž se vařily párky.

Do katalogu nedostatků se dal zahrnout i pracovní oděv. Tmavě modrá uniforma na Andy visela jako pytel. Trčící stříbrný odznak přišitý na náprsní kapse – palma symbolizující Belle Isle lemovaná nápisem POLICEJNÍ DISPEČINK. Skoro policajtko, ale ne tak úplně. Skoro dospělá, ale ne tak úplně. Andy proseděla pět nocí v týdnu v tmavé vlhké

místnosti s dalšími čtyřmi ženami, přijímala hovory na čísle 911, ověřovala espézetky a řidičské průkazy a přiřazovala případům čísla. Pak se kolem šesté ranní doplížila zpátky do matčina domu a většinu času, kdy měla být vzhůru, prospala.

„Nikdy jsem ti neměla dovolit, aby ses vracela,“ řekla Laura.

Andy stiskla rty. Upírala oči na zbytky žlutých vajec na talíři.

„Holčičko moje.“ Laura se natáhla přes stůl, vzala dceru za ruku a čekala, až zvedne hlavu. „Vytrhla jsem tě z tvého života. Byla jsem vyděšená a sobecká.“ Matce se do očí hrnuly slzy. „Nikdy jsem tě neměla tolik potřebovat. Nikdy jsem tě neměla o tolik žádat.“

Andy zavrtěla hlavou a sklopila oči k talíři.

„Zlato.“

Andy pořád vrtěla hlavou, protože jedinou další možností bylo promluvit, a kdyby promluvila, musela by říct pravdu.

Matka ji nežádala vůbec o nic.

Když jí Laura před třemi lety zavolala, Andy se zrovna blížila k tomu odpornému bytu ve třetím patře bez výtahu v Lower East Side a děsila se další noci v jednopokojové díře, o kterou se dělila se třemi holkami. Ani jednu neměla moc ráda, všechny byly mladší, hezčí a úspěšnější než ona.

„Rakovina prsu,“ pronesla tehdy Laura; nešeptala, nemlžila, svým typickým, klidným způsobem šla rovnou k věci. „Třetí stadium. Chirurg mi odstraní nádor, a dokud budu ještě v narkóze, provede biopsii lymfatických uzlin, aby vyhodnotil...“

Laura mluvila dál, podrobně popisovala, co ji čeká, s jistou odtažitou, vědeckou konkrétností, která Andy unikala, protože její schopnost zpracovávat slova momentálně odumřela. Slyšela spíš „prsr“ než „rakovina“ a okamžitě pomyslela na matčina velká ňadra. Schovaná v cudných jednoduchých

plavkách na pláži. Vykukující z výstřihu empírových šatů na oslavě Andyiných šestnáctých narozenin, která se nesla v duchu Jane Austenové. Uvězněná v měkkých košíčcích a zářných kosticích podprsenek LadyComfort, když seděla na pohovce ve své logopedické ordinaci a pracovala s pacienty.

Laura Oliverová nebyla žádná sexbomba, ale patřila k ženám, o nichž muži říkali, že jsou moc pěkně stavěné. Anebo to říkaly ženy, nejspíš v minulém století. Laura si nepotrpěla na make-up a perly, ale z domu vždycky odcházela s upravenými šedými vlasy, v dokonale nažehlených plátěných kalhotách a v čistém a stále pružném prádle.

Andy většinu dní vůbec neopouštěla byt. Neustále se musela vracet pro něco, co zapoměla, třeba mobil nebo služební odznak, jednou dokonce i tenisky, prostě vyšla před dům v pantoflích.

Kdykoli se jí v New Yorku ptali, jaká Laura je, pokaždé jí napadla věta, jíž Laura charakterizovala svou vlastní matku. *Vždycky ví, kde má víčka k miskám Tupperware.*

Andy se ani neobtěžovala zapínat tašku.

Tehdy v telefonu, dvanáct set kilometrů daleko, byl Laurin přerývaný nádech jediným náznakem, že je to pro ni těžké. „Andreo?“

Andyiny uši, v nichž bzučely zvuky New Yorku, se soustředily znovu na matčin hlas.

Rakovina.

Andy se pokusila aspoň zabručet. Nedokázala to. Byl to šok. Byl to strach. Byl to neskutečný děs, protože svět se najednou přestal točit a všechno – nezdary, zklamání, hrůza Andyiny newyorské existence posledních šesti let – ustoupilo jako couvající vlna tsunami. Věci, které nikdy neměly vyplout na povrch, před ní najednou stály naprosto odhalené.

Matka má rakovinu.

Možná umírá.

Může umřít.

Laura pokračovala: „Takže chemoterapie, která bude podle všeho hodně náročná.“ Byla zvyklá vyplňovat Andyino zdlouhavé mlčení a už dávno se naučila, že veškeré výčitky na toto téma obvykle skončily hádkou, nikoli pokračováním civilního rozhovoru. „Pak budu brát jeden prášek denně, to je všechno. Sedmdesát procent žen přežije pět let, takže v podstatě není čeho se bát, jen je potřeba tím projít.“ Pauza na nádech anebo snad naděje, že Andy už je připravená promluvit. „Je to dobře léčitelné, zlato, nechci, aby sis dělala starosti. Zůstaň, kde jsi. Stejně nemůžeš nic dělat.“

Zatroubilo auto. Andy zvedla hlavu. Stála jako socha na přechodu. Vykročila. Telefon ji pátil do ucha. Bylo po půlnoci. Pot jí stékal po zádech a řinul se z podpaží jako rozpuštěné máslo. Slyšela přehrávaný smích ze sitcomu, tukařící sklenice, anonymní pronikavé volání o pomoc, všechny ty zvuky, které se naučila nevnímat během prvního měsíce života ve městě.

Její mlčení bylo už příliš dlouhé. Nakonec se matka ozvala: „Andreo?“

Andy otevřela ústa, aniž tušila, jaká slova z nich vyjdou. „Zlatíčko?“ hlesla matka, stále trpělivá, velkorysá a laskavá ke každému, koho kdy potkala. „Slyším hluk z ulice, jinak bych si myslela, že se spojení přerušilo.“ Znovu se odmlčela. „Andreo, já opravdu potřebuju, abys vnímala, co ti říkám. Je to důležité.“

Andy měla ústa pořád otevřená. Zápach kanalizace, který jako choroba zaplavoval její čtvrt, se jí přilepil na nosní sliznici jako rozvařené špagety připlácnuté na kuchyňskou skříňku. Zatroubilo další auto. Další žena volala o pomoc. Další pramínek potu se jí valil dolů po zádech a studil ji za gumičkou spodního prádla, jehož elastická látka byla roztržená v místě, kam jí zajel palec, když si kalhotky sundávala.

Andy si stále nedokázala vzpomenout, jak se jí podařilo vytrhnout z apatie, ale pamatovala si slova, která nakonec matce řekla: „Jedu domů.“

Po šesti letech ve městě se neměla čím chlubit. Tři zaměstnání, která vykonávala na poloviční úvazek, ukončila esemeskou. Průkazku na metro věnovala ženě bez domova, která jí poděkovala a pak na ni začala řvát, že je zasraná kurva. Do kufru si našly cestu jen ty nejnuttnější věci: oblíbená trička, obnošené džíny, několik knížek, které přežily nejen cestu z Belle Isle, ale i další stěhování do stále odpornějších bytů. Rukavice, prošíváný zimní kabát a chlupaté klapky na uši doma potřebovat nebude. Ani se nenamáhala svléknout a vyprat povlečení na staré chesterfieldské pohovce, která jí sloužila jako postel. Za úsvitu, necelých šest hodin po matčině telefonátu vyrazila na letiště LaGuardia. Andyin život v New Yorku skončil pouhým mrknutím oka. Jediné, co nechala třem mladším a úspěšnějším spolubydlícím na památku, byl nedojezený sendvič Filet-O-Fish v lednici a nájem na příští měsíc.

To bylo před třemi lety. Ve městě strávila dvojnásobnou dobu. Andy se občas neudržela a na Facebooku prohlížela profily svých bývalých spolubydlících. Poměřovala se s nimi. A trpěla. Jedna se dostala do středního managementu v módním blogu. Druhá si založila firmu a vyráběla tenisky na zakázku. Třetí umřela po kokainovém mejdanu na jachtě nějakého boháče, a přesto si Andy nemohla pomoci – když v noci brala telefony a dohadovala se s dvanáctiletým děčkem, kterému připadalo zábavné volat na 911 a předstírat, že je zneužívané, připadalo jí, že to ve srovnání s bývalými spolubydlícími nikam nedotáhla.

Jachta, panebože.

Jachta.

„Zlato?“ Matka zaklepala na stůl, aby na sebe upozornila. Skupinky lidí, které sem přišly na oběd, už prořídly. Muž

usazený vepředu se na ni rozzlobeně podíval přes okraj novin. „Kdepak se touláš?“

Andy znovu natáhla paže a ukázala na restauraci, ale bylo to strojené gesto. Obě věděly, kde se toulá: necelých pět kilometrů od místa, kde se narodila.

Andy odjela do New Yorku s vírou, že tam konečně zazáří, jenomže nakonec vydávala přibližně stejné množství světla jako stará baterka zapomenutá v kuchyňské zásuvce. Nechtěla být herečkou ani modelkou, žádné obvyklé kliše. Nesnila o slávě. Toužila se pouze vyskytovat v blízkosti hvězd: osobní asistentka, holka, co chodí pro kafe, nosí rekvizity, maluje scénu, spravuje sociální média, patří k podpůrnému personálu, bez něhož se žádná hvězda neobejde. Chtěla se koupat v jejich záři. Být v centru dění. Znat lidi. Mít styky.

Profesor na Akademii výtvarného umění a designu v Savannah jí připadal jako vcelku dobrá známost. Okouzila ho svou vášní pro umění, tedy alespoň to tvrdil. Skutečnost, že ta slova pronesl, když spolu byli v posteli, tou dobou Andy nezažívala. Když aférku ukončila, její bohapusté tlachání o tom, že se potřebuje soustředit na kariéru, si ten chudák vyložil jako výhrůžku. Než mu stačila vysvětlit, že se nepokoušela z jeho uklouznutí vytěžit protekci, zatahal za nitky a sehnal jí místo asistentky scénografa jednoho představení u Broadwaye.

U Broadwaye!

Jen jednu ulici od *Broadwaye!*

Andy zbývaly dva semestry a získala by titul v oboru divadelní technologie. Zabalila si kufry a cestou na letiště jen rychle zamávala přes rameno.

Po dvou měsících představení stáhli kvůli zdrcujícím recenzím.

Všichni ostatní si rychle našli práci v jiných inscenacích, až na Andy, která se přizpůsobila obyčejnému newyorskému životu. Pracovala jako servírka, venčila psy, malovala nápisy

na obchody, po telefonu vymáhala dluhy, nosila balíčky, obsluhovala fax, vyráběla sendviče, strkala papír do kopírky bez podpory odborů, až se z ní nakonec stala nula, mrcha, co nechala nedojedený sendvič Filet-O-Fish v lednici a měsíční nájem na kuchyňské lince a utekla do té Prdele v Georgii, nebo odkud to sakra vůbec pocházela.

To jediné, co si Andy přivezla domů, byl ve skutečnosti poslední maličký střípek vlastní důstojnosti, o kterou teď přichází.

Zvedla oči od vajec.

„Mami.“ Musela si odkašlat, než se pustila do zpovědi. „Miluju tě za to, že to říkáš, ale není to tvoje vina. Máš pravdu, že jsem přijela domů, abych tě viděla. Ale zůstala jsem tu z jiných důvodů.“

Laura se zamračila. „Z jakých jiných důvodů? New York jsi milovala.“

New York jsem nesnášela.

„Vedlo se ti tam tak dobře.“

Topila jsem se tam.

„Ten kluk, co jsi s ním chodila, byl do tebe blázen.“

A do všech ostatních vagín v baráku.

„Měla jsi tam tolik přátel.“

Co jsem odjela, žádný se mi neozval.

„Aha,“ povzdechla si Laura. Seznam povzbudivých slov byl krátký, snad trochu zpytavý. Jako obvykle četla v Andy jako v knize. „Vždycky jsi chtěla být jiná, holčičko. Zvláštní. Jako člověk s neobvyklým darem, talentem. A pro mě a tátu jsi vždycky ta jediná.“

Andy měla chuť obrátit oči v sloup. „Díky.“

„Jsi nadaná. Jsi chytrá. A ještě víc. Jsi inteligentní.“

Andy si přejela rukama po obličejí, jako by se mohla z tohohle rozhovoru vymazat. Věděla, že je nadaná a chytrá. Problém byl, že v New Yorku byli nadaní a chytrí i všichni

ostatní. I kluk, co pracoval v baru na rohu, byl zábavnější, rychlejší a chytřejší než ona.

Laura trvala na svém. „Není nic špatného na tom být normální. Normální lidi vedou velmi smysluplné životy. Jen se podívej na mě. Člověk se nemusí zpronevěřit sám sobě, aby se měl dobře.“

„Je mi jednatřicet,“ řekla Andy, „a už tři roky jsem neměla opravdické rande. Dlužím šedesát tři tisíc dolarů na studentské půjčce, přitom jsem si titul nedodělala, a bydlím v jednopokojovém kamrlíku nad matčinou garáží.“ Vzduch se jí zastavil v nose, jak se pokusila nadechnout. Jakmile převedla dlouhý seznam do slov, kolem hrudníku se jí stáhla obruč. „Otázka zní, co jiného můžu dělat. Otázka zní, co dalšího ještě poseru.“

„Ty nic neposíráš.“

„Mami...“

„Zvykla sis cítit se mizerně. Člověk si zvykne na všechno a na špatné věci tím spíš. Ale jediný směr vede nahoru. Ze dna už není kam spadnout.“

„Neslyšela jsi o sklepích?“

„I ve sklepech je podlaha.“

„To je zem.“

„Zem je jen jiné slovo pro *podlahu*.“

„*Zem*, to je jako šest stop pod zemí.“

„Proč jsi pořád tak morbidní?“

Andy to podráždilo a cítila, že se jí jazyk brousí jako břitva. Spokla to. Už se s matkou nemohly hádat kvůli hodině nočního návratu, make-upu nebo upnutých džínách, a tak se přely o tomhle. Sklepy mají podlahy. Toaletní papír se z ruličky odmotává jen jedním směrem. Vidličky se do myčky skládají hroty nahoru. V samoobsluze se bere vozík, ne košík. Laura na kocoura volá „pane Perkinsi“, a on se přitom jmenuje pan Purkins.

„Nedávno jsem měla pacienta,“ začala Laura, „a přihodila se nesmírně zvláštní věc.“

Neočekávaná změna tématu byla jednou z osvědčených cest k příměří.

„Hodně zvláštní,“ provokovala Laura.

Andy zaváhala a pak kývnutím matku vyzvala, ať pokračuje.

„Přišel s Brocovou afázií. Pravostranná paralýza.“ Laura působila jako logopedka ve čtvrti na pobřeží, kde bydleli především důchodci. Většina jejích pacientů prodělala tu či onu formu mrtvice. „Předtím pracoval jako ajťák, ale na tom asi nezáleží.“

„A co na tom bylo zvláštní?“ zeptala se Andy, věrná své roli.

Laura se usmála. „Vyprávěl mi o svatbě svého vnuka a já neměla ani ponětí, co se mi pokouší říct, ale znělo to jako ‚modré semišky‘. A mně najednou hlavou proletěla vzpomínka na dobu, kdy umřel Elvis.“

„Elvis Presley?“

Laura přisvědčila. „Bylo to v sedmasedmdesátém, takže mi bylo čtrnáct a spíš než Elvise jsem tehdy poslouchala Roda Stewarta. V kostele jsme měli pár velmi konzervativních natupírovaných dámiček a ty si mohly oči vyplakat, že zemřel.“

Andy se zakřenila tak, jak se člověk kření, když ví, že mu něco uniká.

Laura jí úsměv oplátila. Mozek po chemoterapii, i když poslední dávku dostala už dávno. Zapomněla pointu příběhu. „Prostě jen taková legrační věc, na kterou jsem si vzpomněla.“

„Ty natupírované dámičky byly asi dost pokrytecké, ne?“ pokusila se Andy rozhýbat matčinu paměť. „Chci říct, Elvis byl přece děsně sexy, ne?“

„To je jedno.“ Laura ji poplácala po ruce. „Jsem tak vděčná, že tě mám. Dala jsi mi tolik síly, když jsem byla nemocná. A jsme si pořád tak blízké. Moc si toho vážím. Je to dar.“ Matce se roztřásl hlas. „Ale už je mi líp. A chci, abys žila svůj život. Chci, abys byla šťastná, a pokud nebudeš, tak abys aspoň našla uvnitř sebe klid. A myslím, že tady to nepůjde,

holčičko. Bez ohledu na to, jak moc bych ti to chtěla usnadnit, vím, že se to nestane, dokud to neuděláš ty sama.“

Andy zvedla oči ke stropu. Rozhlédla se po prázdném obchodáku. Nakonec se podívala na matku.

Laura měla v očích slzy. Zatřásla hlavou, jako by se z něčeho nemohla vzpamatovat. „Jsi úžasná. Víš to?“

Andy se nuceně zasmála.

„Jsi úžasná, protože jsi svá.“ Laura si přitiskla ruku na srdce. „Jsi nadaná a krásná a určitě si najdeš svoji cestu, láska moje, a bude to správná cesta, protože si ji vybereš sama.“

Andy cítila knedlík v krku. Do očí se jí draly slzy. Kolem panovalo ticho. Slyšela, jak jí krev šplouchá v žilách.

„Tak,“ zasmála se Laura; další obnošená taktika, jak zlehčit emočně vypjatou chvíli. „Gordon si myslí, že bych ti měla stanovit datum k vystěhování.“

Gordon. Andyin otec. Právník, co se zabývá fondy a nemovitostmi. Celý jeho život se skládal z termínů.

„Ale já ti žádný termín ani ultimátum dávat nebudu,“ pokračovala Laura.

Gordon miloval ultimáta.

„Jen chci říct, že pokud je tohle tvůj život,“ ukázala na skoro policejní a skoro dospěláckou uniformu, „tak ho přijmi. Se vším všudy. A pokud chceš dělat něco jiného,“ stiskla dceři ruku, „tak to dělej. Pořád jsi mladá. Nemáš hypotéku, vždyť ani nesplácíš auto. Jsi zdravá. Chytrá. Můžeš dělat, cokoli se ti líbí.“

„S tou studentskou půjčkou ne.“

„Andreo,“ prohlásila matka, „nechci být prorokem zkázy, ale když se budeš pořád apaticky motat v kruhu, brzy zjistíš, že je ti čtyřicet a provizoria už tě nebaví.“

„Čtyřicet,“ zopakovala Andy. S každým rokem, kdy se k této hranici blížila, jí to čím dál víc připadalo jako příšerná staroba.

„Tvůj otec by řekl...“

„Už to pusť, nebo slez z nočníku.“ Gordon vždycky Andy nabádal, aby se pohnula, něco se sebou udělala, aby *cokoli* udělala. Dlouho ze své letargie vinila právě jeho. Když máte oba rodiče akční a úspěšné, tak je přece lenost jistá forma vzpoury, ne? Tvrdohlavě, vytrvale volíte jednoduché cesty, když ty obtížné jsou tak... obtížné?

„Doktorko Oliverová,“ oslovila matku starší žena. Patrně jí vůbec nedošlo, že narušuje soukromou chvíli matky s dcerou. „Jsem Betsy Barnardová. Vloni jste pracovala s mým otcem. Chtěla jsem vám jen poděkovat. Děláte zázraky.“

Laura vstala a podala ženě ruku. „To je od vás milé, ale on to všechno dokázal sám.“ Naskočila do režimu, který měla Andy pro sebe pojmenovaný jako „režim uzdravující doktorky Oliverové“, a vyptávala se na otce dotyčné, ačkoli si očividně nepamatovala, o koho se jedná. Ale snažila se obstojně, takže žena vůbec nic nepoznala.

Laura kývla na Andy. „To je moje dcera Andrea.“

Betsy napodobila kývnutí, ale Andy ji moc nezajímala. Ve světle Lauřiny pozornosti jen zářila. Matku všichni milovali, ať byla v kterémkoli režimu: terapeutka, přítelkyně, podnikatelka, pacientka s rakovinou, matka. Měla v sobě jakousi nepoddajnou laskavost, která ale díky důvtipu a občas i jízlivému humoru nesklouzávala do přeslazenosti.

Občas, obvykle po několika skleničkách, se Andy takhle chovala k cizím lidem, ale jakmile ji poznali blíž, většinou zařadili zpátečku. Možná právě v tom spočívalo Lauřino tajemství. Měla tucty, dokonce stovky přátel, ale ani jediný člověk neznal všechny její stránky.

„Ach!“ vykřikla Betsy. „Tak ráda bych vás seznámila se svou dcerou. Frank vám o ní určitě vyprávěl.“

„Určitě ano.“ Andy si všimla úlevy v Lauřině tváři; jméno toho chlapa opravdu zapomněla. Na zlomek vteřiny se přepnula do režimu matky a mrkla na Andy.

„Shelly!“ Betsy zběsile mávala na svou dceru. „Pojď se seznámit s paní, která pomohla zachránit tatkovu život.“

Neochotně se k nim dověkla velmi pohledná blondýnka. Sebevědomě si upravila dlouhé rukávy červeného trička s logem Georgijské univerzity. Bílý buldok na jejím hrudníku byl oblečený do stejného trička. Očividně si připadala trapně, stále byla ve věku, kdy člověk o matku stojí, jen když potřebuje peníze nebo útěchu. Andy si dobře pamatovala, jaké tohle věčné postrkování a popotahování je. Většinou se jí nedařilo se od něj oprostít tak, jak by si přála. Obecně platí, že matka je jediný člověk na světě, který řekne: „Máš hezký účes“, ale vy slyšíte: „Obvykle míváš příšerné vlasy, ale zrovna teď to docela ujde“.

„Shelly, tohle je doktorka Oliverová.“ Betsy majetnický popadla dceru pod paží. „Shelly na podzim nastupuje na Georgijskou. Vid', miláčku?“

„Taky jsem na Georgijské studovala,“ opáčila Laura. „Ale to bylo samozřejmě v dobách, kdy jsme si dělali poznámky na kamenné destičky.“

Shelly si musela připadat ještě trapněji, když se její matka hlasitě zasmála vyčpělému vtipu. Laura se pokusila situaci vyžehlit a zdvořile se dívky zeptala na obor studia, sny, plány. Tento typ všetečných otázek si v mládí berete jako osobní urážku, ale v dospělosti vám dojde, že to jsou jediné otázky, které vám ostatní dospělí dovedou položit.

Andy sklopila oči k poloprázdnému šálku s kávou. Připadala si nepochopitelně unavená. Noční směny. Nemohla si na ně zvyknout a zvládala je pouze díky tomu, že ve dne spala, což ovšem znamenalo, že nakonec kradla matce ze spíže burákové máslo a toaletní papír, protože neměla čas si zajít do obchodu. Asi proto Laura trvala na tom, že si spolu dají narozeninový oběd, nikoli snídani, protože tak se mohla Andy posléze vrátit do své jeskyně nad garáží a usnout před televizí.

Dopila kávu, která byla studená, takže jí vzadu na patře připadala jako drcený led. Rozhlédla se po servírce. Ta holka měla nos zabořený v mobilu. Kulatá ramena. V puse žvýkačku.

Andy potlačila kousavou nabroušenost a vstala od stolu. Čím byla starší, tím těžší pro ni bylo odolávat touze stát se tím, čím je její matka. Když o tom ale zpětně přemýšlela, Laura jí obvykle radila dobře: stůj rovně, jinak tě ve třiceti budou bolet záda. Nos lepší boty, nebo za to ve třiceti zaplatíš. Vybuduj si rozumné návyky, jinak toho budeš ve třiceti litovat.

Andy bylo jednatřicet. A platila tak moc, že už byla vlastně na mizině.

„Vy jste polda?“ Servírka konečně zvedla hlavu od telefonu.
„Hlavní obor divadlo.“

Dívka nakrčila nos. „Nevím, co to znamená.“

„Tak to jsme dvě.“

Andy si nalila kávu. Servírka na ni dál vrhala kradmé pohledy. Asi za to mohla ta policejní uniforma. Holka vypadala jako typ, který má v kabelce extázi nebo aspoň pytlík trávy. Andy k té uniformě taky neměla důvěru. Tu práci jí sehnal Gordon. Patrně doufal, že nakonec nastoupí ke sboru. Andy zprvu ta idea odpuzovala, protože v hlavě měla zakódované, že policajti jsou hajzlové. Pak jich několik poznala a došlo jí, že jsou to většinou slušné lidské bytosti, které se pokoušejí dělat zasranou práci. Rok pracovala na dispečinku a začala nenávidět celý svět, protože dvě třetiny hovorů pocházely od blbců, kteří nechápou význam slova „nouzová linka“.

Laura se stále bavila s Betsy a Shelly Barnardovými. Andy byla nesčetněkrát svědkem podobné scény. Nikdo nevěděl, jak se elegantně vypařit, a Laura byla příliš zdvořilá, aby je vypakovala. Andy místo ke stolu zamířila k velkému skleněnému oknu. Restaurace se nacházela na nejlepším místě obchodního centra Mall of Belle Isle, v rohu spodního

patra. Za promenádou se v blížící se bouři vzpínal Atlantik. Lidé venčili psy nebo jezdili na kolech po pruzích udusaného písku.

Belle Isle nebyl ani krásný, ani ostrov. Jen uměle vybudovaný poloostrov z doby, kdy v osmdesátých letech vojáci vybagrovali přístav. Jejich úmyslem bylo postavit neobydlenou přírodní bariéru proti hurikánům, ale stát si hned od začátku představoval pláž a dolarové bankovky. Do pěti let byla víc než polovina plochy zalitá betonem: plážové vily, činžáky, rodinné domky, nákupní centra. Zbytek zabraly tenisové kurty a golfové hřiště. Seveřané na penzi hráli celé dny tenis a golf, slunili se, za soumraku popíjeli martini a volali 911, když soused nechal moc dlouho popelnici na chodníku.

„Ježíšikriste,“ zašeptal kdosi nízkým, nepřátelským hlasem, ve kterém se však zároveň ozýval i náznak překvapení.

Atmosféra se změnila. Jinak se to popsat nedalo. Andy se vzadu na krku zjezily jemné chloupky. Zamrazilo jí v zádech. Rozšířily se jí nosní dírký. V ústech jí vyschlo. Oči jí slzely.

Ozval se zvuk, jako když se otevře plechovka s pitím.

Andy se otočila.

Ouško hrnečku jí vyklouzlo z prstů. Očima sledovala, jak šálek padá na podlahu. Střepy bílého porcelánu odskákaly po bílých dlaždicích.

Před chvílí tu ještě panovalo děsivé ticho, ale teď zavládl chaos. Křik. Pláč. Lidé běhali, krčili se, rukama si kryli hlavy.

Střely.

Prásk prásk.

Shelly Barnardová ležela na zemi. Na zádech. Paže rozhozené. Nohy zkroucené. Oči doširoka otevřené. Červené tričko vlhké, přilepené k hrudníku. Z nosu jí kapala krev. Andy sledovala rudý pramínek stékající po tváři do ucha.

Měla maličké náušnice s buldokem.

„Ne!“ sténala Betsy Barnardová. „N-“

Prásk.

Andy se dívala, jak zezadu z ženina krku stříká krev.

Prásk.

Betsyina lebka se na straně rozšklebila jako plastový sáček.

Padla na bok na zem. Na svou dceru. Na svou mrtvou dceru.

Mrtvá.

„Mami,“ zašeptala Andy. Laura už k ní běžela s nataženýma rukama a pokrčenými koleny. Měla otevřená ústa. Oči vytřeštěné strachy. Rudé kapky jí pokropily obličej jako pihy.

Andy narazila temenem do okna, vzápětí ji to stáhlo na zem. Cítila závan vzduchu z matčiných úst ve chvíli, kdy jí samotné pád vyrazil dech. Zatmělo se jí před očima. Zapraskalo to. Podívala se nahoru. V tabuli skla nad ní se objevila pavučina.

„Prosím!“ ječela Laura. Překulila se, klekla si a vstala. „Prosím, přestaňte.“

Andy zamrkala. Protřela si pěstmi oči. Do víček se jí zarylo cosi ostrého. Špína? Sklo? Krev?

„Prosím!“ křičela Laura.

Andy znovu zamrkala.

A ještě jednou.

Muž mířil matce na hrudník. Nebyla to policejní zbraň, ale revolver s bubínkem jako z Divokého západu. Muž byl i podobně oblečený – černé džíny, černá košile s perleťovými knoflíky, černá kožená vestička a černý kovbojský klobouk. Opasek mu visel nízko na bocích. A na něm pouzdro na revolver a dlouhá kožená pochva na lovecký nůž.

Byl hezký.

Mladý obličej bez vrásek. Mohl být tak ve věku Shelly, možná o maličko starší.

Jenomže Shelly byla mrtvá. Na žádnou univerzitu nepůjde. Už nikdy si nebude připadat trapně kvůli matce, protože i její matka je mrtvá.

A člověk, který je obě zavraždil, nyní mířil zbraní na Laurin hrudník.

Andy se posadila.

Laura měla jen jeden prs, levý, nad srdcem. O pravý ji připravil chirurg a ona na plastiku nešla, protože nesnesla pomyslení na dalšího lékaře, další operaci... a teď tu čelí vrahovi, který se chystá do jejího těla vpálit kulku.

„Ma-“ Slovo se Andy zadrželo v krku. Dokázala si ho jen myslet.

Mami.

„Nic se neděje.“ Laura se ovládala, mluvila klidně. Ruce vystrčila před sebe, jako by dokázaly zachytit střelu. Obrátila se na muže: „Teď už můžeš odejít.“

„Naser si.“ Očima zaletěl k Andy. „Kde máš pistoli, ty zkurvená svině?“

Andy se stáhly všechny svaly v těle. Cítila, jak se smršťuje do kuličky.

„Nemá pistoli,“ řekla Laura stále klidným hlasem. „Je sekretářka na policejní stanici. Není policajtká.“

„Vstaň!“ zařval na Andy. „Vidím tvůj odznak. Vstaň, svině. A dělej svou práci.“

„To není odznak,“ opáčila Laura. „Jen logo. Zůstaň v klidu.“ Pomalu spouštěla ruce stejným pohybem, jakým kdysi ukládala Andy večer do postýlky. „Andy, poslouvej mě.“

„Vy poslouvejte mě, krávy zasraný!“ Muži tekly z úst sliny. Zamával zbraní ve vzduchu. „Vstaň, svině. Jsi na řadě.“

„Ne.“ Laura mu zastoupila cestu. „Já jsem na řadě.“

Muž se znovu podíval na Lauru.

„Zastřel mě.“ Laura mluvila s neochvějnou jistotou. „Chci, abys mě zastřelil.“

Masku vzteku, která se mu zračila v obličejí, rozbořil zmatek. Tohle neplánoval. Lidi měli být vyděšení, ne se dobrovolně hlásit.

„Zastřel mě,“ zopakovala.

Přes Lauřino rameno pohlédl na Andy a pak zpátky.

„Udělej to,“ řekla Laura. „Zbýl ti jenom jeden náboj. Víš to. Do téhle zbraně se jich vejde pouze šest.“ Zvedla ruce, vztyčila čtyři prsty na levé a jeden prst na pravé. „Proto jsi ještě nestiskl kohoutek. Máš poslední náboj.“

„Nevíš...“

„Jen jeden.“ Mávala palcem, který představoval šestou střelou. „Až mě zastřelíš, tak odsud moje dcera uteče. Vid', Andy?“

Cože?

„Andy,“ zopakovala matka. „Musíš utéct.“

Cože?

„Nestihne tak rychle dobít, aby ti ublížil.“

„Kurva!“ zaječel muž ve snaze získat zpátky svůj vztek. „Nehejbejte se! Ani jedna!“

„Andy.“ Laura udělala krok ke střelci. Kulhala. Z díry v plátěných kalhotách prosakovala krev. Čouhalo z ní cosi bílého. Jako kost. „Poslouchej mě, zlato.“

„Řek sem ani hnout!“

„Projdeš dveřmi do kuchyně.“ Lauřin hlas zůstával klidný. „Vzadu je východ.“

Cože?

„Přestaň, babo. Obě dvě.“

„Musíš mi věřit,“ řekla Laura. „On nestihne včas dobít.“

Mami.

„Vstaň.“ Laura udělala další krok dopředu. „Povídám ti, vstaň.“

Mami, ne.

„Andreo Eloise.“ Tohle byl hlas matky, ne maminky. „Vstaň. Hned teď.“

Andyino tělo konalo z vlastní vůle. Levé chodidlo na zem, pravá pata nahoru, prsty se dotkly podlahy. Sprinter ve startovních blocích.

„Nech toho!“ Muž trhnul pistolí směrem k Andy, ale Laura se pohybovala společně se zbraní. Cukl zpátky, ona se posunula a vlastním tělem chránila dceru. Kryla ji před posledním nábojem v pistoli.

„Zastřel mě,“ řekla Laura muži. „Do toho.“

„Do prdele.“

Andy zaslechla klapnutí.

Stiskl kohoutek? Úderník dopadl na střelu?

Pevně zavřela oči a rukama si zakryla hlavu.

Nic se ale nestalo.

Zbraň nevystřelila. Nikdo nevykřikl bolestí.

Podlaha. Země. Šest stop pod zemí.

Andy zvedla hlavu a zděsila se.

Muž rozepnul pouzdro na lovecký nůž.

Pomalou ho vytahoval.

Patnácticentimetrová ocel. Na jedné straně zubatá. Na druhé ostrá.

Zastrčil pistoli a přehodil si nůž do pravé ruky. Čepel nemířila nahoru, jako když držíte nůž na steak, ale dolů, jako když chcete někoho bodnout.

„Co s tím chceš dělat?“ zeptala se Laura.

Neodpověděl. Ukázal jí to.

Dva kroky vpřed.

Nůž se zvedl a pak sjel dolů k matčině srdci.

Andy byla ochromená, příliš vyděšená, aby cokoli udělala, jen pozorovala matku, jak umírá.

Laura vytrčila ruku, jako by mohla nůž odrazit. Čepel zajela přímo do středu dlaně. Ale ona se nezhroutila, nevykřikla. Prsty se jí ovinuly kolem rukojeti.

K žádnému boji nedošlo. Vraha to zaskočilo.

Laura mu vykroutila nůž z ruky, ačkoli jí dlouhé ostří stále čouhalo z dlaně.

Klopýtal dozadu.

Civěl na nůž a vystřelil paži dopředu.

Vteřina.

Dvě.

Tři.

Vtom si vzpomněl na pistoli u boku. Pravou rukou po ní sáhl. Sevřel ji v prstech. Kov hlavně se zaleskl. Levou rukou máchl dopředu, aby pistoli chytil do obou rukou a vpálil poslední náboj její matce do srdce.

Laura se mlčky rozpřáhla a zabodla mu čepel zprava do krku.

Prasklo to, jako když řezník odkrojí hovězí kýtu.

Ten zvuk se ozvěnou odrazil od rohů místnosti.

Muž zalapal po dechu. Ústa otevřená jako ryba. Oči vytřeštěné.

Hřbet Lauřiny ruky byl stále připíchnutý k jeho krku, uvězněný mezi rukojetí a ostřím.

Andy viděla, jak se matce pohybují prsty.

Něco cvaklo. Pistole se zachvěla, když se ji pokusil zvednout.

Laura promluvila, ale znělo to spíš jako vrčení než slova.

On pořád držel zbraň. Snažil se zamířit.

Laura vytrhla čepel z krku.

Krev, šlachy, chrupavka.

Nestříkalo to, ani nekapalo jako předtím. Z otevřené rány na hrdle se všechno valilo ven jako z protržené přehrady.

Černá košile ještě víc zčernala. Perletové knoflíky se barvily do různých odstínů růžové.

První spadla pistole.

Pak na podlahu klesla jeho kolena. Hrud'. Hlava.

Andy se mu dívala do očí, když padal.

Byl mrtvý, než se jeho tělo dotklo země.

V deváté třídě se Andy zabouchla do kluka, co se jmenoval Cletus Laraby a ironicky se mu říkalo Cleet. Měl jemné hnědé vlasy, uměl hrát na kytaru a při hodinách chemie býval nejchytřejší z celé třídy, a tak se Andy naučila taky drnkat na kytaru a předstírala, že ji baví chemie.

A skončila na školní vědecké soutěži: Cleet se přihlásil, Andy taky.

Předtím s ním nepromluvila ani slovo.

Nikdo nezpochybňoval, zda je moudré umožnit holce z dramatického kroužku, která přírodními vědami tak tak prolézala, přístup k dusičnanu amonnému a spínači zapalování, ale ze zpětného pohledu se zdálo, že Andyin zájem o něco jiného než o pantomimu doktorku Finneyovou patrně natolik potěšil, že přimhouřila obě oči.

Andyin otec byl z té zprávy rovněž nadšený. Gordon vzal Andy do knihovny a vybíral s ní knihy o strojírenství a projektování raket. Vyplnil formulář kvůli věrnostní kartě v místním obchodě pro kutily. U večere předčítal nahlas z publikací Americké asociace raketové techniky.

Kdykoli byla Andy v otcově domě, Gordon pracoval v garáži se smirkovým papírem a tvaroval křídla a kuželovité špičky, zatímco Andy u jeho ponku skicovala trup.

Andy věděla, že Cleetovi se líbí kapela Goo Goo Dolls, protože měl jejich samolepku na batohu, a tak začala vymýšlet, že by trup rakety mohl vypadat jako steampunkový

teleskop z videoklipu k písničce Iris. Pak ji napadlo, že by k němu přidala křídla, protože ta písnička se objevila ve filmu *Město andělů*, posléze se rozhodla, že na bok přidá ještě obličej Nicolase Cage, protože on v tom filmu anděla hrál, a nakonec dospěla k názoru, že tam namaluje Meg Ryanovou, jelikož Cleetovi určitě Meg Ryanová bude připadat mnohem zajímavější než Nicolas Cage.

Týden před soutěží musela Andy předat všechny poznámky a fotografie doktorce Finneyové, aby dokázala, že na projektu pracovala sama. Zrovna rozkládala na katedru pochybné důkazy, když dovnitř vešel Cleet Laraby. Andy musela sepnout ruce, aby se jí netřáslly, když se Cleet zastavil a začal dívat na fotky.

„Meg Ryanová,“ prohlásil Cleet. „Hustý. Vyhodíš tu krávu do povětří, že jo?“

Andy cítila, jak jí chladný poryv vzduchu otevírá ústa.

„Moje holka ten pitomej film miluje. Ten s andělama, že jo?“ Cleet jí ukázal samolepku na batohu. „Tu posranou písničku napsali do něj, kámo. Proto to tady mám, abych si pokaždý připomněl, že nikdy nesmím zaprodat svoje umění jako ty buzny.“

Andy se ani nepohnula. Nezmohla se na slovo.

Holka. Pitomej. Posranou. Kámo. Buzny.

Andy vystřelila ze třídy doktorce Finneyové bez poznámek, bez knih, dokonce i bez tašky. Prošla jídelnou až ke dveřím, které byly vždycky otevřené, aby personál z kuchyně mohl kouřit za kontejnerem.

Gordon bydlel dva kilometry od školy. Byl červen. V Georgii. Na pobřeží. Než se dostala k jeho domu, byla spálená od slunce a promočená od potu a slz. Popadla raketu s Meg Ryanovou a dvě zkušební s Nicolasem Cagem a vyhodila je do popelnice. Pak je polila náplní do zapalovače.

Krev.

Tolik krve.

Jonah Helsinger. Tak se vrah jmenoval. Andy to věděla, i když netušila, jak to ví. Slyšela to ve vysílačce, když jela s matkou v sanitce? Zmínili ho ve zprávách, ve řvoucí televizi, když Andy vedli do čekárny na příjmu? Uniklo ze rtů ošetřovatelkám, které ji doprovázely na chirurgické oddělení?

„Jonah Helsinger,“ zašeptal kdosi, jako se obvykle šeptá jméno člověka, který onemocněl rakovinou. „Vrah se jmenuje Jonah Helsinger.“

„Paní?“ Před Andy stála policistka ze Savannah.

„Já ne-“ Andy si pokusila vybavit, co jí říkala matka. „Já si nic nepamatuju.“

„Paní,“ zopakovala policistka, což bylo divné, protože byla určitě starší než Andy. „Nerada vás ruším, ale je tu nějaký pán. Říká, že je váš otec, ale...“

Andy se podívala do chodby.

U výtahů stál Gordon.

Vyskočila a rozběhla se k němu dřív, než o tom stihla přemýšlet. Gordon jí vyšel v ústrety, pevně ji sevřel v náručí a držel ji tak těsně, až cítila, jak mu v hrudi bije srdce. Zabořila tvář do bílé naškrobené košile. Přišel z práce v trojdílném obleku, který obvykle nosil. Nad čelem měl pořád brýle na čtení. Do kapsy košile si zastrčil pero Montblanc. Kov ji studil na uchu.

Od chvíle, kdy se rozpoutala střelba, se Andy pomalu rozkládala, ale v otcově náruči jí nervy povolily úplně. Rozplakala se a nedokázala se udržet na nohou. Gordon ji napolo donesl, napolo dotáhl k řadě židlí u stěny. Držel ji tak pevně, že mohla dýchat jen velmi mělce.

„Jsem tady,“ opakoval pořád dokola. „Jsem tady, holčičko. Jsem tady.“

„Tati,“ řekla, ale vyznělo to jako vzlyk.

„Všechno je v pořádku.“ Gordon ji hladil po vlasech. „Jsi v bezpečí. Všichni jsou už v bezpečí.“

Andy plakala dál. Plakala tak dlouho, až jí samotné začalo připadat, že je toho dost. Laura je naživu. Ano, staly se příšerné věci, ale Laura bude v pořádku. Andy bude taky v pořádku. *Musí* být v pořádku.

„Je to dobrý,“ mumlal Gordon. „Prostě to všechno pusť ven.“

Andy popotáhla. Pokusila se znovu najít klid. A znovu. Pokaždé, když jí připadalo, že už to přešlo, vzpomněla si na další detail – na zvuk výstřelu, jako když se otevře plechovka s pitím, na mlasknutí, když matka zabodla nůž do masa a kostí – a slzy se jí opět řinuly z očí.

„Je to dobrý,“ zopakoval Gordon a trpělivě ji hladil po hlavě. „Všichni jsou v pohodě, zlato.“

Andy si otřela nos. Roztřeseně se nadechla. Gordon se opřel, ale nepouštěl ji, a vyndal kapesník.

Andy si osušila slzy a vysmrkala se. „Promiň.“

„Nemáš se za co omlouvat.“ Gordon jí odhrnul vlasy z oka. „Jsi zraněná?“

Zavrtěla hlavou. Znovu se vysmrkala, až jí prasklo v uších. Zvuk zmizel.

Zavřela oči a cítila, jak se jí zmocňuje úleva.

„Dobrý?“ zeptal se Gordon. Jeho ruka ji hřála na zádech. Znovu se cítila ukotvená. „Jsi v pohodě?“

Andy otevřela oči. Nervy měla stále jako obnažené, ale musela otci říct, co se stalo. „Máma... měla nůž a ten chlap, ona...“

„Pst,“ sykl a přitiskl jí prst na rty. „Máma je v pořádku. Všichni jsme v pořádku.“

„Ale...“

Znovu jí položil prst na ústa, aby ji umlčel. „Mluvil jsem s doktorem. Máma se uzdraví. Ruka se jí zahojí. Noha taky.

Všechno je fajn.“ Povyτάhl obočí, mírně naklonil hlavu doprava, kde stála policistka. Telefonovala, ale bylo jasné, že je poslouchá.

„Jsi si jistá, že ti nic není?“ zeptal se Gordon dcery. „Prohlídli tě?“

Přisvědčila.

„Jsi prostě unavená, holčičko. Celou noc jsi byla v práci. Viděla jsi otrěsné věci. Ocitla ses v ohrožení života. A tvoje matka taky. Je pochopitelné, že jsi v šoku. Potřebuješ si odpočinout a počkat, až se ti vzpomínky poskládají zpátky.“ Mluvil odměřeným tónem a Andy došlo, že jí Gordon dává přesné instrukce. „Vid?“

Přikývla, protože i on přikyvoval. Proč jí radí, co má říkat? Mluvil s Laurou? Je matka v maléru?

Zabila člověka. Jasně, že je v maléru.

Policistka se na ni obrátila: „Mohla byste mi prosím poskytnout základní informace? Jméno, příjmení, adresu, datum narození a tak?“

„Já vám to nadiktuju.“ Gordon počkal, až si žena vyndá pero a blok, a pak spustil.

Andy se uvelebila v jeho ochranné náruči. Polkla tak ztěžka, až jí křuplo v krku.

A pak se poprvé na situaci podívala jako lidská bytost zvenčí, nikoli jako vyděšený účastník.

Tohle nebyla přestřelka dvou drogových dealerů na ulici, ani násilnický manžel, který nakonec překročil hranici. Bílý kluk zastřelil dvě bělošky a stal se obětí třetí v jednom z nejluxusnějších obchodních domů ve státě.

Z Atlanty i Charlestonu sem už patrně dorazily dodávky reportérů. Právníci začnou intervenovat ve prospěch rodin, obětí, vedení obchodáku, města i okresu, možná se do toho vloží i federálové. Sjedou se sem policejní sbory ze všech končin: z Belle Isle, ze Savannah, z okresu Chatham,

z Georgijského úřadu pro vyšetřování. Výpovědi svědků. Forenzní analýzy. Fotografie. Pitvy. Shromažďování důkazního materiálu.

Andyina práce na policejním dispečinku zahrnovala i přiřazování čísla případů k jednotlivým zločinům, takže často sledovala vyšetřování v řádu měsíců, někdy i let, než se dostaly k soudu. Snad nejlépe ze všech mohla vědět, že matčino jednání bude zkoumáno ze všech možných úhlů trestního systému.

Jako na povel výtah hlasitě pípнул. Kožený opasek policistky zavrzel, když si upravovala pistoli na boku. Dveře se otevřely. Do haly vešli muž a žena. On ve zmačkaném obleku, ona ve zmačkaném kostýmu. Oba s unaveným výrazem ve tváři. Muž byl plešatý a odulý, na nose se mu loupala sluncem spálená kůže. Žena s olivovou pletí a tmavými vlasy byla vysoká asi jako Andy a minimálně o deset let starší.

Andy se chtěla postavit, ale Gordon ji stáhl zpátky na židli.

„Slečno Oliverová.“ Žena vytáhla odznak a ukázala ho Andy. „Jsem detektiv seržantka Lisa Palazzolová. Tohle je detektiv Brant Wilkes. Jsme z policejního oddělení Savannah. Pomáháme kolegům z Belle Isle při vyšetřování.“ Zastrčila odznak do kapsy saka. „Potřebujeme si s vámi promluvit o tom, co se dnes dopoledne stalo.“

Andy otevřela ústa, jenomže si nedokázala vzpomenout, co má podle matky a Gordona říkat, a tak se uchýlila ke standardní reakci, to znamená, že zavřela pusy a nepřítomně zírala na osobu, která jí položila otázku.

„Nevybrala jste si nejlepší dobu, detektive,“ prohlásil Gordon. „Má dcera je v šoku. Není ve stavu, aby mohla vypovídat.“

Wikes nesouhlasně zavrčel. „Vy jste její otec?“

Andy pořád zapomínala, že Gordon je černochoz a ona běloška, dokud jí to někdo nepřipomněl.

„Ano, detektive. Jsem její otec,“ řekl trpělivě Gordon. Na tohle byl zvyklý. Za ty dlouhé roky mnohokrát uklidňoval nervy úzkostlivým učitelkám, ustaraným prodavačkám a agresivní ochrance v obchodech. „Jsem Gordon Oliver, bývalý manžel Laury a Andrein adoptivní otec.“

Wilkes stáhl koutek úst, když mlčky přemýšlel o vysvětlení.

„Je nám opravdu líto, co se stalo,“ řekla Palazzolová, „pane Oliver, ale musíme Andree položit několik otázek.“

„Už jsem vám řekl, že v téhle chvíli není schopná o incidentu mluvit,“ zopakoval Gordon. Překřížil nohy, zcela nenuceně, jako by tohle celé byla jen formalita. „Andrea pracuje na dispečinku, což bezpochyby poznáte podle její uniformy. Je po noční. Velice unavená. Byla svědkem příšerné tragédie. Opravdu není ve stavu, aby mohla vypovídat.“

„Ano, *byla* to příšerná tragédie,“ souhlasila Palazzolová. „Tři lidé jsou mrtví.“

„A moje dcera mohla být čtvrtá.“ Gordon držel Andy ochranně kolem ramen. „Rádi se s vámi domluvíme na zítra a přijdeme na stanici.“

„Tohle je aktivní vyšetřování vraždy.“

„Podezřelý je mrtvý,“ připomněl policistce Gordon. „Čas vás netlačí, detektive. Jeden den navíc nic neznamena.“

Wilkes znovu zamručel. „Kolik vám je let?“

Andy si uvědomila, že otázka patřila jí.

„Je jí třicet jedna,“ odpověděl Gordon. „Dneska má narozeniny.“

Andy si najednou vzpomněla na Gordonu zprávu v hlasové schránce z dnešního rána – „Hodně štěstí zdraví“, falešně zazpívané hlubokým barytonem.

„Na to, aby za ni mluvil tatínek, je už trochu stará,“ ucedil Wilkes.

Palazzolová obrátila oči v sloup a řekla: „Slečno Oliverová, opravdu bychom byli rádi, kdybyste nám pomohla

dostat sled událostí na papír. Jste jediná svědkyně, která ještě nevypovídala.“

Andy věděla, že to není pravda, protože Laura se zatím neprobrala z narkózy.

„Detektivové, pokud...“

„Jste její táta, nebo zasranej advokát?“ vyjel na něj Wilkes. „Protože vás klidně můžeme vyloučit z...“

Gordon vstal. Byl minimálně o třicet centimetrů vyšší než Wilkes. „Ano, náhodou jsem právník, pane Wilkesi, a mohu vás poučit o právech své dcery, která jí zaručuje ústava. Může tento výslech odmítnout anebo podat formální stížnost vašemu nadřízenému.“

Andy si všimla, jak muž těká očima sem a tam a ústa ho svrbí touhou Gordona zpražít.

„Brante, jdi se projít,“ vybídla kolegu Palazzolová.

Wilkes se nehýbal.

„Brante, no tak. Sejdeme se v bufetu. Dej si něco k jídlu.“

Wilkes se zadíval na Gordona jako nekastrovaný pitbul a pak oddusal pryč.

„Pane Oliver,“ začala Palazzolová, „chápu, že vaše dcera toho má dnes hodně za sebou, ale i když Savannah není zrovna ospalé město, na trojnásobnou vraždu tu nejsme zvyklí. Opravdu bychom potřebovali výpověď vaší dcery. Musíme zjistit, co se stalo.“

„Dvojnásobná vražda,“ opravil ji Gordon.

„Správně.“ Palazzolová na chvílku zaváhala, než pokračovala: „Posadíme se na to?“ Věnovala Andy smířlivý úsměv. „I já mám po noční. Dělán už osmnáct hodin v kuse a konec je pořád v nedohlednu.“ Než jí v tom mohl Gordon zabránit, přitáhla si židli. „Podívejte, povím vám, co vím, a pokud se na to Andrea bude cítit, může mi říct, co ví ona. Anebo ne. Tak jako tak se nás pokuste pochopit.“ Ukázala na vedlejší židli. „Je to dobrá nabídka, pane Oliver. Doufám, že ji nakonec přijmete.“

Andy zvedla hlavu k otci. Trojnásobná vražda? Dva zranění lidé? Proč měla pocit, že detektivové mezi zraněné nepočítají Lauru?

„Pane Olivere?“ Palazzolová poklepalala na opěradlo své židle, ale zůstávala stát. „Co vy na to?“

Gordon se podíval na Andy.

Tenhle pohled viděla už tisíckrát: *Víš, co jsem ti říkal.*

Andy přikývla. Pokud byla v něčem opravdu dobrá, tak v umění držet jazyk za zuby.

„Skvělé.“ Palazzolová se posadila a hlasitě přitom zaúpěla.

Gordon štouchl do Andy, aby si také sedla, takže se ocitl přímo před Palazzolovou.

„Dobře.“ Palazzolová si vytáhla zápisník, ale propisku ne. Listovala. „Střelec se jmenoval Jonah Lee Helsinger. Osmnáct let. Poslední ročník střední školy. Přednostně přijat na Floridskou státní univerzitu. To děvče byla Shelly Anne Barnardová. Do restaurace přišla s matkou Elizabeth Barnardovou, jinak také Betsy. Jonah Lee Helsinger je... byl... bývalý přítel Shelly. Podle jejího otce se Shelly s Helsingerem před dvěma týdny rozešla. Chtěla to stihnout, než nastoupí příští měsíc na vysokou. Helsinger to nesl dost špatně.“

Gordon si odkašlal. „Dost mírně řečeno.“

Policistka přisvědčila a jeho sarkasmu nevěnovala pozornost. „Bohužel orgány činné v trestním řízení mohou vycházet z celé řady podobných případů. Podobné vražedné řádění obvykle není dílem okamžiku. Bývá dobře naplánované i provedené. Celá operace nesčetněkrát proběhne v myslí vraha a potom něco – událost jako rozchod nebo životní změna, třeba odchod na vysokou školu – celý plán nastartuje. První obětí bývá obvykle blízká žena. Právě proto se nám ulevilo, když jsme se dozvěděli, že Helsingerova matka dnes ráno odjela z města. Služebně do Charlestonu. Ale způsob, jakým se Helsinger oblékl – černý klobouk, vesta

a opasek, co si před půl rokem koupil na Amazonu –, napovídá, že o provedení celé akce hodně přemýšlel. Tou pověstnou jiskrou byl rozchod, ale myšlenku, plán měl v hlavě už několik měsíců.“

Vražedné řádění.

Tato dvě slova se Andy stále ozývala v hlavě.

„Všechny jeho oběti byly ženy?“ zeptal se Gordon.

„V restauraci seděl muž. Úlomek ho zasáhl do oka. Není jisté, zda o něj přijde, či ne. O to oko.“ Vrátila se k Jonahu Helsingerovi. „O pachatelích těchto trestných činů rovněž víme, že doma instalují výbušná zařízení, aby připravili o život co nejvíc lidí. Proto jsme nechali kolegy z výbušnin pročesat jeho pokoj, než jsme vstoupili dovnitř. Ke klíce měl drátem připevněnou trubicovou bombu. Špatně nastavenou. Asi to nastudoval na internetu. Díkybohu nic nebouchlo.“

Andy otevřela ústa, aby mohla dýchat. Stála tomu chlapovi tváří v tvář. Skoro zabil Lauru. Skoro zabil Andy. Zavraždil lidi. Pokusil se je vyhodit do luftu.

Patrně chodil na střední školu Belle Isle jako Andy.

„Helsinger,“ dumal Gordon. „To jméno mi zní povědomě.“

„Jo, rodina je v bibbském okrese dost známá. Každopádně...“

„Dost známá,“ zopakoval Gordon, ale pronesl ta slova způsobem, který Andy nedokázala rozšifrovat.

Palazzolová ho ale očividně pochopila. Chvíli se s Gordonem navzájem dívali upřeně do očí, potom pokračovala: „Každopádně Jonah Helsinger nechal na posteli pár sešitů ze školy. Většinou plné jeho kreseb. Znepokojivé obrázky, divné. Měl ještě čtyři další pistole, AR-15 a brokovnici. Šestiranný revolver a nůž si nevybral náhodou. A my si myslíme, že důvod známe. V notebooku měl soubor s názvem ‚Plán smrti‘, který obsahoval dva dokumenty a PDF.“

Andy cítila, jak se jí začíná třást celé tělo. Když se včera večer chystala do práce, Jonah Helsingera nejspíš ležel v posteli a nabuzoval se k vražednému řádění.

Palazzolová pokračovala: „PDF je vlastně půdorys restaurace, jaké najdete v architektonickém projektu. Jeden z dokumentů je časový harmonogram, přesný na minutu: vstát tehdy a tehdy, osprchovat se, vyčistit zbraň, natankovat benzin. Ten druhý dokument je deník, kam si Helsingera zapisoval, jak a kdy to provede.“ Znovu se podívala do zápisníku. „První dva cíle měly být Shelly a její matka. Zdá se, že každé pondělí spolu chodily na oběd do Rise-N-Dine. Shelly o tom psala na Facebooku, na Snapchat dávala fotky jídla. Podle pana Barnarda se manželka s dcerou rozhodly, že na tyhle obědy budou chodit celé léto, než Shelly nastoupí na vysokou.“

„Rozhodly se,“ mumlal Gordon, protože všechno v životě těchto dvou žen se už odehrávalo v minulém čase.

„Ano,“ souhlasila Palazzolová. „Helsingera měl v plánu je zabít obě. Rozchod dával za vinu matce. Do deníku si napsal, že je to Betsyina chyba, protože proti němu Shelly štvála, bla, bla, bla. Bláboly. To je jedno, protože my všichni víme, že vinu nese Jonah Helsingera, že?“

„Ano,“ prohlásil Gordon pevně.

Palazzolová mu znovu chvíli významně hleděla do očí a pak je sklopila k poznámkám. „Tohle byl jeho plán: až zabije Betsy a Shelly, vezme si ostatní hosty z restaurace jako rukojmí. Měl tam poznamenaný i čas – 1.16, nebyla to přesná hodina, ale načasování.“ Podívala se na Andy a pak na Gordona. „Takže si myslíme, že si to vyzkoušel na nečisto. Minulý týden asi ve stejnou dobu, kdy dnes došlo ke střelbě, někdo z chodníku prohodil oknem kámen. Čekáme na záznam bezpečnostní kamery. Hlášení dostaly vloupáčky. Prvnímu členovi ochranky z obchodního domu trvalo minutu a šestnáct vteřin, než doběhl do restaurace.“

Tihle členové ochranky byli obvykle policisté mimo službu, kteří střežili luxusní obchody. Andy u nich viděla za pasem zbraně, ale nikdy o tom nepřemýšlela.

Palazzolová pokračovala: „V časovém plánu si Helsinger vyhradil místo na zabití minimálně jednoho dalšího náhodného svědka, aby dal policii najevo, že to myslí vážně. Pak se chtěl nechat policistou zabít. Patrně se mu celý plán přehrál v hlavě, když viděl vaši uniformu. Předpokládal, že jste od policie.“ Palazzolová nyní mluvila přímo k Andy. „Od ostatních svědků jsme se dozvěděli, že chtěl, abyste ho zastřelila. Zabití policistou.“

Jenomže Andy nebyla policajtkou.

Vstaň! Dělej svou práci!

A pak Andyina matka řekla: „Zastřel mě.“

„Je to vážně hajzl. Byl. Ten Helsingerovic kluk.“ Palazzolová se stále dívala na Andy. „Máme všechny jeho zápisky. Dokonale si to naplánoval. Věděl, že bude vraždit. Doufal, že umřou i další lidi, kteří otevřou dveře jeho pokoje. Do trubicové bomby nacpal šrouby a hřebíky. Kdyby drát na klice nebyl porušený, do povětří by vyletěl celý dům a všichni, kdo by se zrovna nacházeli uvnitř. Jejich nehty bychom sbírali ob dva bloky dál z bůhvíčeho nebo bůhvíkoho.“

Andy chtěla přisvědčit, ale nemohla se pohnout. Šrouby a hřebíky ve vzduchu. Co člověka vede k tomu, že vytvoří podobné zařízení, nacpe to všechno dovnitř a doufá, že zmrazí nebo zabije lidi?

„Měla jste štěstí,“ obrátila se Palazzolová na Andy. „Nebýt vaší matky, zabil by vás. Byl to fakt hajzl.“

Andy cítila, že se na ni žena dívá, ale nezvedla oči od podlahy.

Hajzl.

Palazzolová to pořád opakovala, jako by bylo v pořádku, že je Helsinger po smrti. Jako by dostal, co si zasloužil. Jako

by Laura udělala naprosto správnou věc; Jonah Lee Helsinger byl přece *hajzl*.

Andy pracovala na policejní stanici. Většina lidí, kteří se stali obětí vraždy, by se do téhle kategorie vešla, ale přesto nikdy neslyšela detektiva neustále omílat, že oběť byla *hajzl*.

„Pane Olivero,“ otočila se Palazzolová na Gordona. „Má vaše manželka vojenský výcvik?“

Gordon neodpovídal.

„Její minulost je dost neurčitá,“ poznamenala Palazzolová. Znovu listovala v zápisníku. „Narozena v Providence v Rhode Islandu. Vystudovala Rhodeislandskou univerzitu. Magisterský a doktorský titul na UGA. V Belle Isle žije dvacet osm let. Dům je splacený, gratuluju. Mohla by ho prodat za ranec peněz, ale kam by šla, že? Jedno manželství, jeden rozvod. Žádné velké dluhy. Účty platí včas. Nikdy neodjela ze země. Před třemi lety dostala pokutu za parkování, zaplatila ji přes internet. Musela být jednou z prvních, kdo tu zakotvil.“ Palazzolová se otočila zpátky k Andy. „Vy jste tu vyrostla, že?“

Andy na ženu upřeně hleděla. U ucha, těsně pod čelistí měla mateřské znaménko.

„Chodila jste do školy na ostrově a pak na Akademii výtvarných umění a designu v Savannah, je to tak?“

Andy strávila prvních pět let v Athens, kde si Laura dodělávala doktorát, ale z Georgijské univerzity si pamatovala jen to, jak se bála sousedovic papouška.

„Slečno Oliverová.“ Hlas Palazzolové byl napjatý. Zřejmě byla zvyklá, že jí lidé na otázky odpovídají. „Chodila vaše matka někdy na kurzy sebeobrany?“

Andy si prohlížela mateřské znaménko. Trčely z něho krátké chloupky.

„Na jógu? Pilates? Tajči?“ Palazzolová čekala. A čekala. Pak zavřela zápisník. Uložila ho do kapsy. Sáhla do druhé. Vyndala telefon. Poklepala na displej. „Ukážu vám to,

protože to už bylo ve zprávách.“ Přejela prstem po displeji. „Jeden člověk v restauraci usoudil, že je důležitější nahrát, co se děje, než volat 911 nebo utíkat.“

Otočila telefon. Záznam byl zastavený. Jonah Helsing stál u vchodu do restaurace. Spodní polovinu těla měl schovanou za odpadkovým košem. Prostor za ním byl prázdný. Andy věděla, že servírka vzadu nemohla z tohoto úhlu video natočit. Že by muž s novinami? ptala se v duchu. Telefon byl jen maličko zvednutý nad slánkami a pepřenkami, jako by se jeho majitel pokoušel skrýt, že natáčí zvláštního kluka oblečeného jako zlosyn z filmu s Johnem Waynem.

Klobouk byl sám o sobě směšný. Zcela objektivně. Na Helsingovu hlavu moc velký, nahoře trčel a krempa se komicky vlnila.

Andy ho mohla klidně taky natočit.

„Je to dost ostré,“ poznamenala Palazzolová. „Ve zprávách to rozmazali. Zvládnete se na to podívat?“ Mluvila na Gordona, protože Andy už všechno viděla na vlastní oči.

Gordon si palcem a ukazováčkem hladil knír a přemýšlel. Andy věděla, že to zvládne. Spíš se sám sebe ptal, jestli to vůbec vidět chce.

Nakonec se rozhodl. „Ano.“

Palazzolová přejela prstem po okraji telefonu a klepla na displej.

Nejprve si Andy říkala, zda to mělo nějaký efekt, protože Jonah Helsing se nehýbal. Pár vteřin jen stál za košem a nepřítomně civěl do restaurace, obrovský klobouk mu seděl vysoko nad lesklým čelem.

Za zády mu prošly dvě ženy, návštěvnice nákupního centra. Jedna si všimla jeho westernového ohozu, loktem štouchla do druhé a obě se rozesmály.

V obchodáku hrála tlumeně hudba. Madonninu písničku Dress You Up.

Kdosi se rozkašlal. Ten slaboučký zvuk zavibroval Andy v uších. Napadlo ji, zda si tyhle zvuky uvědomovala ve chvíli, kdy je slyšela – když byla v restauraci a říkala servírce, že studovala divadelní obor, když se dívala z okna na vlny zvedající se v dále.

Helsinger na displeji pohnul hlavou doprava, pak doleva, jako kdyby zkoumal prostor. Andy věděla, že toho k vidění moc nebylo. Bylo tu poloprázdno, pár hostů sedělo u posledního šálku kávy nebo sklenice čaje a chystalo se na běžné pochůzky, na golf nebo v Andyině případě do pelechu.

Helsinger vykročil od odpadkového koše.

Ozval se mužský hlas: „Ježíšikriste.“

Andy si na to slovo vzpomněla, na ten hluboký, tlumený tón. Na své překvapení.

Zbraň vystřelila. Z hlavně se kouřilo. Hlasitě *prásk*.

Shelly to koupila zezadu do hlavy. Svezla se na zem jako papírová panenka.

Betsy Barnardová začala ječet.

Druhá střela Betsy minula, ale podle hlasitého výkřiku se dalo soudit, že trefila někoho jiného.

Třetí střela vyletěla vzápětí po druhé.

Šálek na stole se rozprskl na milion kousíčků. Úlomky proletěly vzduchem.

Laura se otáčela od střelce, když se jí jeden kus zaryl do nohy. Zranění se v matčině výraze v nejmenším neprojeвило. Rozběhla se, ale ne pryč. Byla blíž vchodu do obchoďáku než východu v zadní části restaurace. Mohla se schovat pod stůl. Mohla uniknout.

Ale ona se místo toho rozběhla k Andy.

Andy viděla samu sebe, jak stojí zády k oknu. Na videu upustila hrnek s kávou. Porcelán se rozbil. V pozadí vraždili Betsy Barnardovou. Střela číslo čtyři ji zasáhla do úst, pátá do hlavy. Padla na dceru.

A pak Laura stáhla Andy k zemi.

Zlomek vteřiny byl klid a potom Laura vyskočila.

Pomaloučku jela rukama dolů, jako když ukládala Andy večer do postýlky. Muž v černém, Jonah Lee Helsing, mířil na Lauřinu hrud. V dálce Andy viděla samu sebe. Schoulenu do klubička. Sklo za ní se už tříštilo. Kusy padaly dolů.

Andy seděla na židli vedle Gordona, zvedla ruku a dotkla se vlasů. Vytáhla z nich úlomek skla.

Když znovu sklopila oči k telefonu detektiva Palazzolové, úhel záběru se změnil. Obraz byl roztřesený, snímání odněkud zezadu. Ať ho pořídil kdokoli, určitě už ležel na zemi za převrženým stolem. Díky téhle poloze se Andy nabízela zcela nová perspektiva. Nestála střelci tváří v tvář, ale ocitla se za ním. Nedívala se na matčina záda, ale viděla Lauřin obličej. Její ruce se šesti zvednutými prsty, jimiž ukazovala počet střel. Rozkývaný palec na znamení, že v bubínku zůstal jediný náboj.

Zastřel mě.

Tohle Laura řekla klukovi, který předtím zabil dva lidi – *zastřel mě*. A několikrát to zopakovala. Andy se v mozku ozývala ozvěna těch slov pokaždé, kdy je Laura na videu vypustila z úst.

Zastřel mě, chci, abys mě zastřelil, zastřel mě, až mě zastřešíš, má dcera uteče...

Jakmile se rozpoutalo vražedné řádění, všechny živé bytosti v restauraci křičely, schovaly se, anebo utíkaly pryč. Případně dělaly tohle všechno najednou.

Laura začala počítat náboje.

„Cože?“ zamumlal Gordon. „Co to dělá?“

Klap.

Helsing na displeji rozepínal pouzdro, které mu viselo na opasku.

„To je nůž,“ řekl Gordon. „Já myslel, že použil pistoli.“

Pistole byla v pouzdru. Helsinger svíral nůž v pěsti s ostrým sklopeným dolů, aby napáchal co nejvíc škody.

Andy chtěla zavřít oči, ale stejně zoufale si přála to vidět znovu, dívat se matce do tváře, protože právě v tuto chvíli Helsinger na displeji držel hrozivě vyhlížející lovecký nůž, a Lauřin výraz přesto zůstával klidný, jako kdyby někdo kde-si uvnitř stiskl vypínač.

Nůž proletěl vzduchem.

Gordon vtáhl vzduch mezi zuby.

Nůž se snesl dolů.

Laura zvedla ruku. Čepel jí zajela přímo doprostřed dlaně. Prsty obepjala rukojeť. Vykroutila mu ji a nůž, který jí trčel z ruky, mu zabodla ze strany do krku.

Mask.

Helsinger vytřeštil oči.

Levá Lauřina ruka byla přišpendlená k levé straně jeho krku jako vzkaz připíchnutý na nástěnce.

Následovala kratičká pauza, ne delší než pár milisekund.

Laura pohnula rty. Jedno, dvě slova, rty se jí skoro nerozevřely.

Opřela se pravou rukou o Helsingerovo pravé rameno.

Zatlačila.

Levá ruka vytrhla ostří nože z jeho hrdla.

Krev.

Všude.

Gordon otevřel údivem ústa.

Andy měla pocit, že se jí jazyk změnil ve vatu.

Pravá ruka tlačí, levá tahá.

Na videu to vypadalo, jako by Laura záměrně vyrvala nůž z Helsingerova krku. Ona ho nezabila.

Zavraždila ho.

„Ona...“ Gordon to také viděl. „Ona...“

Helsingerova kolena na videu dopadla na zem. Hrudník. Obličej.

Andy viděla v dálce samu sebe. Bělma očí tvořily takřka dokonalé kruhy.

Naopak Lauřin výraz zůstal klidný. Podívala se dolů na nůž, který jí protínal ruku skrz naskrz, prohlédla si nejprve dlaň a pak hřbet, jako kdyby našla protivnou třísku.

A v tu chvíli Palazzolová video zastavila.

Chvíli počkala a pak se zeptala: „Chcete se na to podívat ještě jednou?“

Gordon polkl tak těžce, že Andy viděla, jak se mu pohybuje ohryzek.

„Pane Oliverě.“

Zavrtěl hlavou a upřel zrak do chodby.

Palazzolová ťukla na displej, který ztmavl. Vrátila telefon do kapsy. Andy si teprve teď všimla, že si pootočila židli směrem od Gordona. Palazzolová se předklonila, ruce jí spočívaly na nohou. Mezi koleny obou ženy bylo sotva pět centimetrů. „Je to příšerné,“ řekla. „Muselo pro vás být těžké vidět to znovu.“

Gordon zavrtěl hlavou. Myslel si, že policistka stále hovoří s ním.

Palazzolová pokračovala: „Máte tolik času, kolik potřebujete, slečno Oliverová. Víím, že je to těžké. Ano?“ Mluvila na Andy, naklonila se ještě blíže, tak blízko, že z toho Andy začínala mít nepříjemný pocit.

Jedna ruka tlačí, druhá tahá.

Ten klidný výraz v Lauřině tváři.

Povím vám, co víím, a pokud se na to Andrea bude cítit, může mi říct, co ví ona.

Ale neukázala ani neřekla jim nic jiného než to, co už se patrně objevilo ve zprávách. A nyní se tlačí na Andy, i když to tak vůbec nevypadá, a zabírá si její osobní prostor. Andy

věděla, že se jedná o výslechovou techniku, protože když se v práci nudila, četla si výcvikové příručky.

Hortonovy poznámky k policejnímu výslechu: výpovědi svědků, výslechy agresivních svědků a přiznání.

Vaším úkolem bylo, aby se vyslýchaný člověk cítil nepříjemně, a přitom nevěděl proč.

A důvod, proč Palazzolová chtěla, aby se Andy cítila nepříjemně, byl, že si nechtěla jen tak povídat. Tohle byl výslech.

„Máte štěstí, že tam vaše máma byla a zachránila vás,“ prohlásila Palazzolová. „Někteří lidé by o ní řekli, že je hrdinka.“

Někteří lidé.

„Co matka řekla Jonahovi, než zemřel?“ zeptala se Palazzolová.

Andy sledovala, jak se prostor mezi nimi zužuje. Z pěti centimetrů byly dva.

„Slečno Oliverová?“

Laura se tvářila až příliš klidně. To byl ten problém. Celou dobu byla naprosto klidná a metodická, hlavně ve chvíli, kdy zvedla pravou ruku a položila ji Jonahovi na rameno.

Jedna ruka tlačí, druhá tahá.

Nebála se o život.

Schválně.

„Slečno Oliverová?“ zopakovala Palazzolová. „Co vaše matka říkala?“

Poslední centimetry nepříjemného prostoru mezi nimi zaplnila nevyslovená otázka policistky: jestliže byla Laura opravdu takhle klidná, jestliže byla opravdu takhle metodická, proč tou rukou nesebrala Helsingerovi pistoli?

„Andreo?“ Palazzolová se opřela lokty o kolena. Andy cítila z jejího dechu kávu. „Vím, že jsou to pro vás těžké chvíle, ale poměrně rychle se to všechno vysvětlí, když mi povíte, co vaše máma řekla, než Helsinger zemřel.“ Chvilku

počkala. „Telefon to nezachytil. Asi bychom mohli video poslat do státní laborky, ale bylo by jednodušší, kdybyste nám prostě řekla...“

„Otec,“ vmísil se Gordon. „Měli bychom se pomodlit za otce.“

Palazzolová se na něho nepodívala, zato Andy ano. Gordon se obvykle nemodlil.

„Nedovedu si představit...“ odmlčel se. „Nedovedu si představit, jaké to je, takhle ztratit rodinu.“ Při posledním slově luskl prsty, ale těsně u obličeje, jako by se probíral z transu, do něhož ho uvrhlo video. „Jsem tak rád, že tam byla tvá matka a ochránila tě, Andreo. I samu sebe.“

„Poslyšte,“ Palazzolová se konečně opřela, „já vím, že si myslíte, že nejsem na vaší straně, ale tady nejsou žádné strany. Jonah Helsing byl hajzl. Měl plán. Chtěl zavraždit lidi a přesně to taky udělal. A vy máte pravdu, pane Olivero. Vaše manželka a dcera mohly být třetí a čtvrtou obětí. Jenomže jsem policajtko a mám v popisu práce pokládat otázky o tom, co se dnes odpoledne v té restauraci doopravdy stalo. Jediné, oč mi jde, je pravda.“

„Detektive Palazzolová.“ Gordon konečně promluvil, jako by byl opět při smyslech. „Oba dva chodíme po téhle zemi dost dlouho, abychom věděli, že pravda vždy podléhá interpretaci.“

„To je pravda, pane Olivero. To je velká pravda.“ Podívala se na Andy. „Víte, právě jsem si uvědomila, že jste celou dobu neřekla ani slovo.“ Dotkla se Andyina kolena s téměř sesterskou náklonností. „Všechno je v pořádku, zlato. Nebojte se. Se mnou můžete mluvit.“

Andy zírala na mateřské znaménko u čelisti té ženy, protože pro ni bylo příliš těžké pohlédnout jí do očí. Nebála se. Byla zmatená.

Je Jonah Helsing pořád hrozbou, i když ho Laura zabila?

Protože legálně můžete zabít člověka, který vás ohrožuje, ale pokud vás neohrožoval a vy jste ho zabili, tak to znamená, že to nebyla sebeobrana.

Prostě jste ho zabili.

Andy se pokusila v myšlenkách vrátit k dnešnímu dopoledni, zaplnit prázdná místa ve videu. Mohla Laura nechat nůž trčet v krku Jonaha Helsingera, sebrat mu pistoli a pak... *co?*

Přijela by policie. Z dispečinku by vysílačkou poslali sanitku, ne koronera, protože Jonahu Helsingerovi by sice z krku čouhal nůž jako Hermanu Munsterovi, ale nebyl by mrtvý. Mohl hýbat rukama i nohama, což znamenalo, že jeho karotidy, krční tepny, byly vlastně nedotčené. A to znamenalo, že měl šanci zůstat naživu, kdyby ho Laura nezabila.

Co by se tedy stalo potom?

Záchranáři by ho stabilizovali pro převoz do nemocnice, chirurgové by bezpečně vyňali nůž, ale nic z toho se nestalo, protože Laura se opřela pravou rukou o pravé rameno Jonaha Helsingera a ukončila jeho život.

„Slečno Oliverová,“ oslovila ji Palazzolová, „nulová komunikace z vaší strany mi připadá velmi znepokojivá. Pokud se nic neděje, proč se mnou nemluvíte?“

Andy se donutila podívat policistce do očí. Musela něco říct. Teď je potřeba vyslovit, že Laura neměla na výběr. *Má matka jednala v sebeobraně. Vy jste tam nebyla, já ano a klidně odpřisáhnu na hromádku biblí a před jakoukoli porotou, že má matka neměla jinou možnost než Jonaha Leeho Helsingera zabít.*

„Lauro?“ vydechl Gordon.

Andy se otočila, konečně se vymanila z víru, který kolem ní vytvořila Palazzolová. Čekala, že matku spatří na nemocničním lůžku, ale Laura seděla na vozíku.

„Jsem v pořádku,“ prohlásila Laura, ale tvář měla staženou bolestí. Byla oblečená do bílé noční košile, paži jí u pasu držel závěs na suchý zip. Prsty jí zpevňovalo cosi, co vypadalo

jako cyklistická rukavice s ustříhanými konečky prstů. „Potřebuju se převléct a pak můžeme jet domů.“

Gordon už chtěl protestovat, ale Laura ho předběhla.

„Prosím,“ řekla, „domluvila jsem s doktorkou, že podepíšu revers. Dává dohromady papíry. Mohl bys přistavit auto?“ Tvářila se podrážděně, tím spíš, že se Gordon ani nehnul. „Gordone, mohl bys prosím přistavit auto?“

„Doktorko Oliverová,“ vložila se do hovoru Palazzolová. „Váš operatér mi řekl, že tu musíte zůstat přes noc, možná i déle.“

Laura se ženy nezeptala, kdo je, ani proč mluvila s chirurgem. „Gordone, chci jet domů.“

„Paní,“ zkusila to znovu Palazzolová, „jsem detektivka Lisa Palazzolová ze Savannah...“

„Nechci s vámi mluvit.“ Laura pohlédla na Gordona. „Chci jet domů.“

„Paní...“

„Máte něco s ušima?“ vyštěkla Laura. „Tenhle muž je právník. Klidně vám tu přeříká moje zákonná práva, pokud je neznáte.“

Palazzolová se zamračila. „Ano, čtverylku jsme si už zatančili, ale chci, abyste mi tohle řekla naprosto jasně, do protokolu: odmítáte se nechat vyslechnout?“

„Prozatím,“ zasáhl Gordon, protože ho nic nedokázalo víc přimět, aby stál za Laurou, než když ji na souboj vyzval cizí člověk. „Někdo z mé kanceláře vám zavolá a domluví termín návštěvy.“

„Mohla bych ji zadržet jako korunního svědka.“

„To byste mohla,“ souhlasil Gordon. „Ale ona by zas mohla dle pokynů lékaře zůstat tady a vy byste k ní stejně neměla přístup.“

„Byla jsem v narkóze,“ zkusila to Laura. „Nejsem schopná...“

„Jenom to zhoršujete, uvědomujete si to, že?“ Palazzolová nechala spadnout vstřícnou fasádu, která dosud křičela: „Jsme na jedné lodi“. Teď už byla doopravdy nasraná. „Mlčí jenom lidé, kteří mají co skrývat.“

„Někdo z mé kanceláře se vám ozve, až bude schopná vypovídat,“ prohlásil Gordon.

Palazzolové se po stranách vysunuly panty čelisti, jak skřípala zuby. Odměřeně přikývla a odkráčela k výtahu, sako se jí celou cestu pohupovalo.

„Měla jsi zůstat ve špitále,“ řekl Gordon Lauře. „Nebude tě otravovat. Klidně seženu zákaz přiblížování, jestli...“

„Domů,“ zavelela Laura. „Buď tvým autem, nebo si zavolám taxík.“

Gordon se podíval na zřízence u vozíku a očima u něj hledal pomoc.

Muž jen pokrčil rameny. „Má pravdu, pane. Když podepíše papíry, nemůžeme ji tu držet, když nechce.“

Gordon si klekl před vozík. „Miláčku, myslím...“

„Andreo.“ Laura stiskla Andy ruku tak silně, až se jí pohnuly kosti. „Nechci tady být. Nemocnici už znovu nesnesu. Ne přes noc. Rozumíš?“

Andy přikývla, protože alespoň tomuhle rozuměla. Laura strávila po nemocnicích skoro rok, protože po operaci se dostavily komplikace, dvakrát dostala zápal plic a kvůli přemnoženým *clostridium difficile* jí začaly selhávat ledviny.

„Tati, ona chce jet domů,“ hlesla Andy.

Gordon si něco zamumlal pod vousy. Vstal. Strčil ruku do kapsy. Zacinkaly tam klíče. „Vážně?“ Potrásl hlavou, protože Laura obvykle nepronášela věty, které nemyslela vážně. „Jdi se převléct. Podepiš papíry. Počkám před vchodem.“

Andy sledovala otce, jak odchází. V hrudníku pocítila povědomý přívál viny, protože upřednostnila matčin požadavek před otcovým přáním.

„Děkuju ti.“ Laura povolila stisk na Andyině ruce. Zřízence se zeptala: „Mohl byste mi sehnat tričko nebo něco, do čeho bych se mohla převléknout?“

Přikývl a odkráčel.

„Andreo.“ Laura mluvila velice tiše. „Řekla jsi té policajce něco?“

Andy zavrtěla hlavou.

„Mluvila jsi s ní, když mě přivezli na chodbu.“

„Ne...“ Andy se zarazila nad matčiny ostrým tónem. „Pokládala mi otázky. Nic jsem jí neřekla.“ Po chvíli dodala: „Vůbec jsem nemluvila. Vůbec.“

„Dobře.“ Laura se pokusila poposednout na vozíku, ale soudě podle toho, jak jí zacukalo ve tváři, bolest byla příliš velká. „Víš, jak jsme se bavily předtím v restauraci. Potřebuju, aby ses odstěhovala. Dnes večer. Musíš odejít.“

Cože?

„Vím, že jsem slíbila, že ti nebudu dávat žádný termín, ale teď ti ho dávám. Okamžitě.“ Laura se opět pokusila posunout. „Jsi dospělá, Andreo. Musíš se tak začít chovat. Chci, aby sis našla byt a odstěhovala se. Ještě dnes.“

Andy cítila, jak se její žaludek ocitá ve volném pádu.

„Tvůj otec se mnou souhlasí,“ pokračovala Laura, jako kdyby to dodávalo jejímu požadavku ještě větší váhu. „Chci tě pryč z domu. Z garáže. Prostě vypadni, jo? Dnes v noci tam nemůžeš spát.“

„Mami...“

Laura sykla, jak se nadechla mezi zuby, protože se znovu pokoušela nalézt pohodlnější polohu. „Andreo, prosím tě, nedohaduj se se mnou. Já potřebuju být dnes večer sama. A zítra a... prostě musíš pryč. Starala jsem se o tebe jedenařicet let. Vysloužila jsem si právo být sama.“

„Ale...“ Andy nevěděla, jaké by to *ale* mělo být.

Ale umřeli lidé.

Ale tys mohla umřít.

Ale tys někoho zabila, i když jsi nemusela.

Anebo ne?

„Jsem rozhodnutá,“ prohlásila Laura. „Jdi dolů a postarej se, aby otec zajel ke správnému vchodu.“

Gordon už je v téhle nemocnici vyzvedával. „Mami...“

„Andreo! To nemůžeš aspoň jednou udělat, co ti říkám?“

Andy měla sto chutí si zakrýt uši. Nikdy v životě necítila z matky takový chlad. Rozevřela se mezi nimi obrovská mrazivá propast.

Laura měla zaťaté zuby. „Běž už.“

Andy se otočila na patě a kráčela pryč od matky. Po tvářích jí stékaly slzy. Stejný tón už od matky dnes slyšela dvakrát a po každé její tělo zareagovalo dřív, než ji mysl stihla odstříhnout.

Gordona nebylo nikde vidět, ale u výťahu čekala detektiv Palazzolová. Otevřela ústa. Andy kráčela dál. Vydala se po schodech. Noha jí na stupnici podklouzla. Byla naprosto otupělá. Hlava se jí točila. Z očí se jí valily slzy.

Vystěhovat se? Dnes večer?

Jako že teď? Jako že napořád?

Andy se kousla do rtu, aby zastavila pláč. Musí se ovládnout, minimálně než dojde za tátou. Gordon to spraví. Postará se o to. Určitě vymyslí plán. A vysvětlí jí, co se sakra stalo s její laskavou, pečující matkou.

Andy zrychlila, ze schodů skoro sletěla. Výheň na hrudi maličko polevila. Laura má pro své chování bezpochyby nějaký důvod. Stres. Narkóza. Žal. Strach. Bolest. Cokoli z toho dokáže v člověku probudit ty nejhorší vlastnosti. A ze všeho dohromady by se jeden klidně zbláznil.

To je ono.

Laura prostě potřebuje čas.

Andy cítila, jak se jí zklidňuje dech. Na další podestě zatočila. Upocená ruka se jí smekla po zábradlí. Jednou

nohou se uhodila o schod, druhá jí uklouzla, takže se ocitla na zadku.

Do prdele.

Schovala hlavu do dlaní. Cosi vlhkého jí stékalo po prstech, na pot příliš husté.

Do prdele!

Z kloubu na prstě jí tekla krev. Strčila si ho do pusy. Cítila, jak se jí ruce třesou. Mozek se jí v hlavě divoce točil. Podivně jí tlouklo srdce. Kdesi nad ní se otevřely dveře, zase se zavřely a na schodech se ozvaly rychlé kroky.

Andy vyzkoušela kotník, který byl kupodivu v pořádku. Koleno se jí podlomilo, ale nic neměla vykloubené ani zlomené. Postavila se, připravená vyrazit do přízemí, ale v hrdle se jí zvedla vlna nevolnosti.

Kroky seshora se přibližovaly.

Zvracet na veřejnosti je samo o sobě dost zlé. A ještě horší je, když to někdo vidí. Andy potřebovala najít toaletu. Na další podestě rozrazila dveře a sprintovala chodbou až k záchodům.

Musela do kabinky doběhnout, aby to stihla včas. Otevřela ústa, připravená ke zvracení, ale teď, když se tu krčila nad mísou, dávala jen žluč.

Andy ze sebe dostala, co šlo, a spláchla. Posadila se na zavřené víko. Hřbetem ruky si otřela ústa. Po krku jí stékal pot. Dýchala, jako by uběhla maratón.

„Andreo?“

Do prdele.

Vytáhla nohy jako roletu, patami se opřela o okraj mísy, jako by se tím, že se schoulí do klubička, dokázala zneviditelnit.

„Andreo?“ Robustní policejní kanady Palazzolové dusaly po dlaždicích. Zastavila se přímo před Andyinou kabinkou.

Andy upírala oči na dveře. Kapal kohoutek. Napočítala šest kapek, než...

„Andreo, já vím, že jste tam.“

Andy nad šíleností té situace jen obrátila oči v sloup.

„Pochopila jsem, že nechcete mluvit,“ řekla Palazzolová. „Tak co kdybyste aspoň poslouchala?“

Andy čekala.

„Vaše máma je možná v pořádném maléru.“ Palazzolová se odmlčela. „Anebo ne.“

Andy nad možností *ne* poskočilo srdce.

„To, co udělala... chápu to. Chránila dceru. I já mám dítě. Pro svého chlapečka bych udělala cokoli. Je to moje zlato.“

Andy se kousla do horního rtu.

„Můžu vám s tím pomoci. Obě vás z toho můžu dostat.“

Andy pořád čekala.

„Tady na umývadle nechám svou vizitku.“

Andy čekala dál.

„Zavolejte mi kdykoli, ve dne v noci, a společně vymyslíme, co musíte říct, aby tenhle problém zmizel.“ Odmlčela se. „Nabízím vaší mámě pomoc, Andreo. Nic jiného nechci... jen pomoci.“

Andy znovu obrátila oči v sloup. Už dávno se naučila, že jedna z věcí, kterou člověk platí za to, že dlouho mlčí, je, že ho lidé považují za jednoduchého nebo rovnou za blbce.

„Jenomže jde o to, že pokud chcete mámě opravdu pomoci,“ zkusila to Palazzolová, „musíte mi nejprve povědět pravdu. O tom, co se stalo.“

Andy se skoro rozesmála.

„Od toho se odpícháme. Ano?“ Další dobře uvážená pauza. „Ano?“

Ano.

„Vizitka je na umývadle, princezno. Ve dne v noci.“

Andy poslouchala, jak z kohoutku kape voda.

Jedna kapka... dvě kapky... tři... čtyři... pět... šest...

„Co kdybyste něco udělala, třeba spláchla, abych věděla, že mě slyšíte?“

Andy namířila na zavřené dveře kabinky vztyčený prostředníček.

„Dobrá,“ řekla Palazzolová. „Budu prostě předpokládat, že jste mě slyšela. Víte... jde o to... raději dřív než později, ano? Nechceme vaši mámu tahat na stanici, provádět formální výslech, všechny ty věci. Tím spíš, že je zraněná. Jasně?“

Andy se hlavou mihl obraz, jak vstává z mísy, rozkopne dveře kabinky a té ženské řekne, ať si vylíže prdel.

A pak si uvědomila, že se dveře otevírají dovnitř, ne ven, takže by je rozkopnout nemohla. Zůstala tedy sedět na míse, rukama si objímala nohy, hlavu schovala mezi kolena a počkala, až policistka odejde.

Andy čekala na záchodě tak dlouho, že když se konečně narovнала na svém bidýlku, křuplo jí v koleni. Podkolenní vazy jí drnčely jako struny na ukulele. Otevřela dveře kabinky. Došla k umývadlu. Opláchla si obličej studenou vodou a vizitce policistky s lesklým zlatým štítem nevěnovala pozornost. Znovu jí začala téct krev z kloubu na prstě. Obalila si ho papírovým ručníkem a pak opatrně vykoukla ze dveří toalety.

Rozhlédla se po chodbě. Po detektivu Palazzolové ani stopy. Andy se měla k odchodu, ale na poslední chvíli sebrala vizitku. Předá ji otci. Řekne mu, co se stalo. Policajti ji nesmějí vyslyšet, když bude mít právníka. To ví přece každý, kdo se dívá na *Zákon a pořádek*.

Před výtahem stála kupa lidí. Detektiv Palazzolová ne, ale Andy se stejně vydala po schodech. Tentokrát si počínala opatrně. Kloub přestal krváčet. Zahodila ubrousek do koše u schodišťové šachty. Vzduch v hlavní čekárně nemocnice byl cítit po chemikáliích a zvracích. Andy doufala, že ten zápach blitek nevychází od ní. Raději si zkontrolovala tričko.

„Můj bože,“ zamumlal kdosi. „Můj dobrý bože.“

Televize.

Všichni lidi v čekárně, bylo jich minimálně dvacet, sledovali video z restaurace, které vysílali na CNN.

„Do hajzlu,“ ozval se další.

Na obrazovce Laura pěti prsty a palcem ukazovala šest nábojů.

Helsinger stál před ní. Kovbojský klobouk. Kožená vesta. Pistole vytažená.

Dole na listě běžel nápis, který varoval diváky, že následuje násilný obsah.

„Co to dělá?“ zeptala se nějaká žena.

Helsinger vytahoval z pochvy na boku nůž.

„Co to...“

„Do prdele!“

Všichni ztichli a sledovali, co přijde dál.

Lapali po dechu, šokovaně vykřikovali, jako kdyby byli v kině, a ne v nemocniční čekárně.

Andy zůstala přimražená stejně jako všichni ostatní. Čím víc se na záznam dívala, tím víc chápala, co se před ní odehrává. Kdo je ta žena na obrazovce? Co se z Laury stalo, zatímco se Andy schovávala u rozbité okenní tabule?

„To je fakt ninja babka,“ zažertoval kdosi.

„Rambo v sukních.“

Ozval se trapný smích.

Andy to nemohla poslouchat. Nedokáže zůstat v téhle místnosti, v téhle nemocnici, v tomhle emočním zmatku, když se pouto, které ji vždycky spojovalo s matkou, přetrhlo.

Otočila se a narazila rovnou do muže, který stál těsně za ní.

„Promiňte.“ Smekl baseballovou čepicí s nápisem Alabama.

Andy neměla na dvornost náladu. Ustoupila doleva, jenomže on zároveň ukročil doprava. Totéž se stalo, když udělala krok vpravo.

Zasmál se.

Ona se na něho jen dívala.

„Moc se omlouvám.“ Alabama sundal kšiltovku a máchl s ní vzduchem na znamení, že jí uvolňuje cestu.

Andy vykročila tak rychle, že se posuvné dveře nestihly úplně otevřít. Praštila dlaní do zárubně.

„Špatný den?“ Alabama vyšel ven za ní. Stál v uctivé vzdálenosti, ale i to Andy připadalo moc blízko. „Není vám nic?“

Andy na něho znovu beze slova pohlédla. Cožpak právě neviděl, co vysílali v televizi? Nechápe, že Andy je úplně marhá holka, jejíž matka zneškodnila chladnokrevného vraha?

A pak se sama proměnila ve vražedkyni?

„Děje se něco, strážníku?“ Alabama se na Andy stále usmíval.

Podívala se dolů na svou uniformu, která hodně připomínala policejní stejnokroj. Pitomá stříbrná nášivka podobná skautskému odznaku – ale beze smyslu, protože skautky pro něj aspoň musely něco udělat. Andy jen brala telefony, vodila vyděšené lidi z místa, kde oživovali zraněné, a vytahovala klíčky ze zapalování v autech po nehodě.

Jonah Lee Helsinger si myslel, že je policistka.

Myslel si, že ho zabije. Zavraždí. Chladnokrevně.

Andy sklopila oči k rukám. Pořád se třásly. Asi se zase rozbrečí. Proč pořád bulí?

„Tu máte.“ Alabama jí podal kapesník.

Andy civěla na složenou bílou látku. A to si myslela, že Gordon je poslední člověk na světě, který u sebe nosí kapesník.

„Jen se pokouším pomoci dámě v nesnázích,“ zakřenil se a ruku měl pořád nataženou.

Andy si kapesník nevzala. Poprvé si muže pozorně prohlédla. Byl vysoký a štíhlý, táhlo mu na čtyřicítku. Džíny a tenisky. Bílou košili měl u krku rozepnutou, dlouhé rukávy pečlivě ohrnuté. Vypadal, že se ráno zapomněl oholit, anebo to jen byla součást vizáže.

Vtom ji napadla tak příšerná myšlenka, že stěží vykoktala: „Vy jste reportér?“

Zasmál se a zavrtěl hlavou. „Já se žívím poctivou prací.“

„Policajt?“ zkusila. „Detektiv?“ Když okamžitě neodpověděl, dodala: „Nechte mě prosím na pokoji.“

„Neježte se.“ Rozpřáhl obě paže, jako by se vzdával. „Jen jsem se pokoušel konverzovat.“

Andy nechtěla konverzovat. Na silnici před vchodem hledala Gordonovo bílé BMW.

Kde je otec?

Andy vyndala mobil. Obrazovka byla plná upozornění na esemesky a zmeškané hovory. *Mindy Loganová. Sarah Ivesová. Alice Blaedelová. Danny Kwon.* Během posledních pár hodin si těch pár exotů z kapely, sboru a dramatického kroužku, se kterými se kdysi přátelila na střední, najednou vzpomnělo na její telefonní číslo.

Smazala upozornění, našla si v seznamu TÁTA a napsala: *pospes si.*

Alabamovi patrně konečně došlo, že si s ní nepokecá. Zastrčil kapesník do kapsy džín. Došel k jedné z laviček a posadil se. Vytáhl telefon. Palce mu začaly běhat po displeji.

Andy se ohlédla a v duchu se ptala, co Lauře tak dlouho trvá. Pak se znovu zadívala na přední parkoviště, jestli neuvidí Gordona. Otec zřejmě nechal auto v krytých garážích, takže mu cesta sem zabere aspoň dvacet minut, protože ta ženská v kukani si musí popovídat s každým, kdo jí podá parkovací lístek.

Takže jí nezbývalo než si sednout na lavičku. Od Alabamy ji dělily tři další. Všechny svaly v těle měla napjaté jako příliš nataženou gumu. V hlavě jí tepalo. V žaludku cítila kyselost. Podívala se na telefon, jestli jí Gordon odpověděl, ale on nikdy nevytáhoval mobil za jízdy, bylo to nebezpečné.

Posuvné dveře se otevřely. Andy spatřila matku a pocítila nejprve úlevu, pak strach. Zřízení dotlačil vozík až k obrubníku. Laura na sobě měla růžové bavlněné tričko s logem zdravotního střediska Belle Isle, které bylo na její štíhlou postavu moc velké. Očividně trpěla bolestmi. V obličejí byla bílá jako papír. Zdravou rukou pevně svírala opěradlo kolečkové židle.

„Dali ti něco?“ zeptala se Andy.

Laura neodpověděla, takže se toho ujal zřízenec. „Léky, co dostala při operaci, už přestávají působit. Doktor jí nabídl recept, ale ona si ho nevezala.“

„Mami...“ Andy nevěděla, co říct. Laura se na ni ani nepodívala. „Matko.“

„Jsem v pohodě,“ tvrdila Laura, ačkoli měla zaťaté zuby. Zřízenec se zeptala: „Máte cigaretu?“

„Ty nekouříš,“ vyhrkla Andy ve chvíli, kdy si matka vytáhla marlborku z krabičky, kterou zřízenec vyndal z náprsní kapsy.

Muž zakryl cigaretu dlaní a škrtl zapalovačem.

Andy před tím smradem ucouvla.

Laura jako by si ničeho nevšimla. Zhluboka potáhla a vzápětí vykašlala bílé obláčky kouře. Cigaretu držela nemotorně mezi palcem a ukazovákem jako feťák.

„To je dobrý,“ zašeptala chraptivě Laura. „Jen potřebuju trochu prostoru.“

Andy ji vzala za slovo. Ustoupila dál, aby se vzdálenost mezi nimi ještě zvětšila. Upřela oči na místo, kde zastavovala auta, a v duchu Gordona prosila, aby si pospíšil. Znovu se rozplakala, ale potichu. Nevěděla, co má dělat. Tohle vůbec nedávalo smysl.

„U otce doma jsou nějaké krabice,“ pronesla Laura.

Andy se chvěly rty. S mlčením už nevystačí, musí odpovědět. „Co jsem udělala špatně?“

„Neudělala jsi nic špatně.“ Laura kouřila cigaretu. „Prostě tě jen musím přestat rozmazlovat. Potřebuješ se naučit stát na vlastních nohou.“

„Tím, že se odstěhuju k tátovi?“ Potřebovala tomu dát nějaký smysl. Lauřiny činy měly vždycky smysl. „Mami, prosím...“

Laura naposledy potáhla z cigarety a pak ji dala zřízenci, aby ji dokouřil. Obrátila se k Andy: „Zabal si, co potřebuješ na noc. Táta tě u sebe nenechá napořád. Uděláš si rozpočet.“

Zjistíš, co si můžeš dovolit. Mohla by ses odstěhovat do Atlanty nebo dokonce zpátky do New Yorku. Já si svoje právo na samotu už vysloužila.“

„Já jsem...“ slova se Andy zamotala v ústech. „Nikdy jsem...“

„Přestaň,“ okřikla ji Laura. Takhle s Andy nikdy nemluvila. Jako by ji nenáviděla. „Nech už toho.“

Proč?

„Díkybohu,“ zamumlala Laura, když Gordonovo BMW zastavilo před plošinou pro vozíky.

„Pomozte mi vstát.“ Laura natáhla ruku ke zřízenci, ale chlapík v alabamské kšiltovce nečekaně přiskočil.

„Rád vám posloužím, madam,“ řekl.

Kdyby se Andy pozorně nedívala, patrně by jí unikl výraz, který se na zlomek vteřiny objevil v matčině tváři. Panika? Strach? Odpor?

„Jdeme na to,“ prohlásil.

„Děkuju.“ Laura ho nechala, aby ji postavil.

Gordon obešel auto a otevřel dveře. Alabamovi řekl: „Já už se o ni postarám.“

„To je v pohodě, pane.“ Alabama Lauru nepouštěl. Posadil ji na přední sedadlo a jemně jí nadzvedl nohy, když se obrátila čelem k přednímu sklu. „Opatrujte se.“

„Děkuju vám,“ řekl Gordon.

„Bylo mi potěšením.“ Alabama podal Gordonovi ruku. „Moc mě mrzí, co se stalo vaší manželce a dceři.“

„Aha... ano.“ Gordon byl příliš zdvořilý, aby muže opravil co do skutečné podstaty svého manželského stavu, natož aby si s ním nepotřásl rukou. „Děkuju.“

Alabama znovu smekl před Andy, která nastupovala dozadu. Zavřel jí dveře dřív, než mu je mohla zabouchnout před nosem.

Gordon si sedl za volant. S viditelným znechucením začichal. „Tys kouřila?“

„Gordone, prosím tě, jed.“

Čekal, až se na něho podívá. Neudělala to. Zařadil rychlost. Pomalu vyjel od vchodu, minul vjezd do garáží, pak zpomalil a zastavil. Otočil se k Lauře. Otevřel ústa. Nic z nich nevyšlo.

„Ne,“ řekla. „Ne tady a ne teď.“

Pomalu pokyvoval hlavou zepředu dozadu.

„Andy to nemusí slyšet.“

Gordonovi to bylo jedno. „Otec toho kluka byl Bobby Helsing. Víš to?“

Laura stiskla rty. Andy bylo jasné, že to matka ví.

„Byl to šerif bibbského okresu,“ spustil Gordon, „než mu bankovní lupič ustřelil brokovnicí hlavu. To se stalo před půl rokem, asi ve stejné době, kdy se podle té policajtky začal Helsing vybavovat zbraněmi.“

Vesta a opasek.

Palazzolová jim řekla, že si je Jonah před šesti měsíci koupil na Amazonu.

„Našel jsem si na telefonu nekrolog,“ pokračoval Gordon. „Jonah má tři strýce u policie a dva v armádě. Matka pracovala v kanceláři prokurátora v Beaufort, než se osamostatnila. Ta rodina je vlastně policajtská honorace.“ Čekal, že Laura něco řekne. „Slyšela jsi mě? Chápeš, co ti tady říkám?“

Laura se ostře nadechla a pak promluvila: „To ale nic nemění na tom, že zavraždil dva lidi.“

„On je nejenom zavraždil. Plánoval to. Přesně věděl, co dělá. Měl mapy a...“ Gordon potřásl hlavou, jako kdyby nemohl uvěřit její blbosti. „To si vážně myslíš, že jeho rodina uvěří, že ten kluk byl sadistický vrah? Anebo řeknou, že měl duševní problémy, protože jeho hrdinského tátu zamordoval bankovní lupič, a tohle všechno bylo vlastně jen volání o pomoc?“

„Ať si říkají, co chtějí.“

„Tak to je první věta, která dává kurva trochu smysl,“ odsekl Gordon. „Helsingerovi budou tvrdit přesně to, co chtějí – jasně, chudinka nešťastný synek mrtvého poldy si zasloužil jít do vězení za to, co udělal, ale nezasloužil si brutální vraždu.“

„To nebyla...“

„Tebe sejmou mnohem víc než jeho, Lauro. Nahrála jsi jim přímo do ruky. Celé to bude o tom, co jsi udělala *ty*, ne on.“

Laura mlčela.

Andy přestala dýchat.

„Víš, že existuje video?“

Laura neodpověděla, i když ho musela vidět v televizi, když ji zřízenec vezl čekárnou.

„Ta policajtko mi ukázala...“ Gordon se musel odmlčet a polknout. „Ten výraz, cos měla ve tváři, když jsi ho zabil, Lauro. Vyrovnanost. Klid. Jak to podle tebe obstojí proti duševně narušenému pubertákovi bez otce?“

Laura odvrátila hlavu a zadívala se z okna.

„Víš, na co se ta policajtko ptala? Pořád dokola?“

„Fízlové se pořád na něco ptají.“

„Přestaň se vykrucovat, kurva. Cos řekla, než jsi ho zabil, Lauro?“ Gordon čekal, ale ona neodpovídala. „Co jsi řekla Helsingerovi?“

Laura dál civěla z okna.

„Ať už jsi řekla cokoli, tak je to motiv. A to je rozdíl – tedy možná rozdíl – mezi šancí, jak obhájit zabití v sebeobraně, a trestem smrti.“

Andy se zastavilo srdce.

„Lauro?“ Praštil rukou do volantu. „Do prdele práce! Odpověz mi. Odpověz mi, nebo...“

„Nejsem blázen, Gordone.“ Lauřin tón byl ledově chladný. „Proč si myslíš, že jsem odmítla nechat se vyslechnout? Proč si myslíš, že jsem řekla Andree, aby držela jazyk za zuby?“